

ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

29. listopadu 2005 *

Ve věci T-62/02,

Union Pigments AS, dříve Waardals AS, se sídlem v Bergen (Norsko), zastoupená
J. Magne Langsethem a T. Olavson Laakem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené F. Castillem de la Torre, jako
zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucembursku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise 2003/437/ES ze dne 11. prosince 2001 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-1/37.027 – Fosfát zinku) (Úř. věst. 2003, L 153, s. 1), nebo podpůrně návrh na snížení pokuty uložené žalobkyni,

* Jednací jazyk: angličtina.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý senát),

ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas a J. D. Cooke, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. července 2004,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový stav

- 1 Union Pigments AS (dříve Waardals AS, dále jen „žalobkyně“ nebo „Union Pigments“), společnost založená podle norského práva, vyrábí fosfát zinku a upravený fosfátu zinku. V roce 2000 činil její celosvětový obrat 7,09 milionů eur.

- 2 Ačkoli se jejich chemické vzorce mohou mírně lišit, jsou ortofosfáty zinku homogenním chemickým výrobkem, který je označován obecným pojmem „fosfát zinku“. Fosfát zinku, získaný z oxidu zinečnatého a kyseliny fosforečné, se často používá jako antikoroziní minerální pigment v průmyslovém odvětví barviv. Na trh je uváděn buď jako běžný fosfát zinku, nebo jako upravený neboli „aktivní“ fosfát zinku.
- 3 V roce 2001 patřila většina světového trhu s fosfátem zinku těmto pěti evropským výrobcům: Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG (dále jen „Heubach“), James M. Brown Ltd (dále jen „James Brown“), Société nouvelle des couleurs zinciques SA (dále jen „SNCZ“), Trident Alloys Ltd (dále jen „Trident“) (dříve Britannia Alloys and Chemicals Ltd, dále jen „Britannia“) a Union Pigments. Mezi roky 1994 a 1998 činila hodnota trhu s běžným fosfátem zinku přibližně 22 milionů eur ročně na světové úrovni a přibližně 15 až 16 milionů eur ročně na úrovni Evropského hospodářského prostoru (EHP). V EHP patřily Heubach, SNCZ, Trident (dříve Britannia) a Union Pigments dosti podobné podíly na trhu s běžným fosfátem zinku, kolem 20 %. James Brown patřil jednoznačně menší podíl na trhu. Odběrateli fosfátu zinku jsou velcí výrobci barviv. Trhu s barvivy dominuje několik nadnárodních chemických koncernů.
- 4 Dne 13. a 14. května 1998 Komise provedla současně a bez předchozího upozornění šetření v provozovnách Heubach, SNCZ a Trident na základě čl. 14 odst. 2 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články 85 a 86 Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3). Od 13. do 15. května 1998 provedl Kontrolní úřad Evropského sdružení volného obchodu (ESVO) na žádost Komise podle čl. 8 odst. 3 protokolu 23 Dohody o EHP současně a bez předchozího upozornění šetření v provozovnách Union Pigments, ve smyslu čl. 14 odst. 2 kapitoly II protokolu 4 Dohody států ESVO o zřízení Kontrolního úřadu a Soudního dvora.

- 5 Během správního řízení Union Pigments a Trident informovaly Komisi o svém záměru s ní plně spolupracovat podle sdělení Komise ze dne 18. července 1996 o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“) a obě učinily prohlášení ve věci kartelové dohody (dále jen „prohlášení Union Pigments“ a „prohlášení Trident“).
- 6 Dne 2. srpna 2000 Komise přijala oznámení námitek proti podnikům, kterým je určeno rozhodnutí, které je předmětem projednávané žaloby (viz bod 7 níže), včetně žalobkyně.
- 7 Komise dne 11. prosince 2001 přijala rozhodnutí 2003/437/ES v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/E-1/37.027 – Fosfát zinku) (Úř. věst. 2003, L 153, s. 1). Rozhodnutí zohledněné pro účely tohoto rozsudku je rozhodnutím, které bylo oznámeno dotyčným podnikům a které je připojeno k žalobě (dále jen „napadené rozhodnutí“). Uvedené rozhodnutí se v některých aspektech liší od rozhodnutí, které bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 8 V napadeném rozhodnutí Komise uvádí, že kartelová dohoda mezi Britannia (od 15. března 1997 Trident), Heubach, James Brown, SNCZ a Union Pigments existovala mezi 24. březnem 1994 a 13. květnem 1998. Dohoda se omezila na běžný fosfát zinku. Účastníci kartelové dohody se zaprvé dohodli na rozdělení trhu s prodejními kvótami pro výrobce. Zadruhé, na každém setkání určovali „nejnižší“ nebo „doporučené“ ceny a obecně je dodržovali. Zatřetí došlo v určitém rozsahu k rozdělení zákazníků.

9 Výrok napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Společnosti Britannia [...], [...] Hans Heubach [...], James [...] Brown [...], [SNCZ], Trident [...] a [Union Pigments] porušily ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP tím, že se účastnily trvajících dohod a/nebo jednání ve vzájemné shodě v odvětví fosfátu zinku.

Délka trvání protiprávního jednání byla následující:

a) pokud jde o [...] Heubach [...], James [...] Brown [...], [SNCZ] a [Union Pigments]: od 24. března 1994 do 13. května 1998;

b) pokud jde o Britannia [...]: od 24. března 1994 do 15. března 1997;

c) pokud jde o Trident [...]: od 15. března 1997 do 13. května 1998.

[...]

Článek 3

Za protiprávní jednání uvedené v článku 1 se ukládají následující pokuty:

- a) Britannia [...]: 3,37 milionů eur;

- b) [...] Heubach [...]: 3,78 milionů eur;

- c) James [...] Brown [...]: 940 000 eur;

- d) [SNCZ]: 1,53 milionů eur;

- e) Trident [...]: 1,98 milionů eur;

- f) [Union Pigments]: 350 000 eur.

[...]"

- 10 Pro výpočet výše pokut Komise uplatnila metodologii uvedenou v pokynech o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. C 9, s. 3, dále jen „pokyny“) a ve sdělení o spolupráci.
- 11 Komise tedy především stanovila „základní částku“, a to v závislosti na závažnosti a délce trvání protiprávního jednání (viz body 261 až 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 12 Pokud jde o první faktor, shledala, že protiprávní jednání je třeba kvalifikovat jako „velmi závažné“, a to s ohledem na povahu daného jednání, na jeho skutečné účinky na trhu s fosfátem zinku a na skutečnost, že zahrnovalo celý společný trh a po svém vzniku celý EHP (bod 300 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Nezávisle na velmi závažné povaze protiprávního jednání Komise vysvětlila, že zohlednila omezenou velikost relevantního trhu (bod 303 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 13 Komise ve vztahu k dotyčným podnikům uplatnila „odlišné zacházení“ jednak za účelem zohlednění jejich skutečné hospodářské schopnosti způsobit významnou škodu soutěžitelům a jednak za účelem stanovení pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečný odrazující účinek (bod 304 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Za tím účelem rozdělila dotyčné podniky do dvou kategorií podle jejich „relativního významu na relevantním trhu“. Komise rovněž vycházela z obratu z prodeje dotyčného výrobku dosaženého jednotlivými podniky v EHP v průběhu posledního roku, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání, a zohlednila skutečnost, že žalobkyně, Britannia (od 15. března 1997 Trident), Heubach a SNCZ byli „hlavními výrobci fosfátu zinku v EHP s dosti podobnými podíly na trhu, které převyšovaly nebo byly přibližně 20 %“ (body 307 a 308 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně byla zařazena, stejně jako Britannia, Heubach, SNCZ a Trident, do první kategorie („výchozí bod“ ve výši 3 miliony eur). James Brown, jejíž podíl na trhu byl „jednoznačně menší“, byla zařazena do druhé kategorie („výchozí bod“ ve výši 750 000 eur) (body 308 a 309 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 14 Pokud jde o faktor týkající se délky trvání, Komise měla za to, že protiprávní jednání kladené žalobkyni za vinu mělo „střední“ délku trvání, tedy od 24. března 1994 do 13. května 1998 (bod 310 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Následně zvýšila výchozí bod v případě žalobkyně o 40 %, čímž bylo dosaženo „základní částky“ ve výši 4,2 milionů eur (body 310 a 313 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 15 Dále Komise měla za to, že v projednávaném případě není namístě přihlédnout k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem (body 314 až 336 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Mimoto odmítla argumenty vycházející ze „špatného hospodářského prostředí“, v němž k dohodě došlo, a zvláštních vlastností dotčených podniků (body 337 až 343 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise tedy stanovila výši pokuty na 4,2 milionů eur „před použitím sdělení o [spolupráci]“, pokud jde o žalobkyni (bod 344 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 16 Kromě toho Komise připomněla hranici, kterou podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 nesmí překročit pokuta uložená jednotlivým podnikům. Výše pokuty před použitím sdělení o spolupráci žalobkyně tak byla snížena na 700 000 eur a výše pokuty uložené SNCZ na 1,7 milionů eur. Výše pokut uložených ostatním podnikům před použitím sdělení o spolupráci nebyla uvedenou maximální výší dotčena (bod 345 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 17 Konečně Komise schválila v případě žalobkyně snížení o 50 % podle sdělení o spolupráci s ohledem na skutečnost, že Komisi poskytla podrobné informace týkající se činností v rámci kartelové dohody (body 354 až 356 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Konečná výše pokuty uložené žalobkyni se tedy zvýšila na 350 000 eur (bod 370 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 18 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 1. března 2002 žalobkyně podala projednávanou žalobu.
- 19 Návrhem došlým kanceláři Soudu téhož dne žalobkyně podala návrh na předběžné opatření směřující k odkladu vykonatelnosti čl. 3 písm. f) a článku 4 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí ukládají pokutu.
- 20 Vzhledem k tomu, že účastníci řízení se dohodli na řešení sporu, který byl předmětem řízení o předběžných opatřeních, předseda Soudu usnesením ze dne 1. července 2002, *Waardals v. Komise* (T-62/02 R, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí) nařídil vyškrtnutí věci v rámci řízení o předběžných opatřeních z rejstříku a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.
- 21 Dopisem ze dne 18. listopadu 2003 Komise informovala Soud, že *Union Pigments* je předmětem soudního řízení o likvidaci a že předpokládá, že vezme svou žalobu zpět. V odpovědi na otázku Soudu správce konkurzní podstaty *Union Pigments* dopisem ze dne 12. prosince 2003 oznámil, že posledně uvedená společnost byla předmětem soudního řízení o likvidaci v červnu 2003, ale že pověřil advokáty *Union Pigments* pokračovat v řízení.
- 22 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Soud (pátý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření vyzval Komisi k předložení některých dokumentů a k odpovědi na některé písemné otázky. Těmto žádostem Komise vyhověla.

23 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 2. července 2004.

24 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil nebo změnil článek 1 napadeného rozhodnutí, pokud jde o délku trvání jí připisovaného protiprávního jednání;
- zrušil článek 3 písm. f) napadeného rozhodnutí nebo snížil výši pokuty;
- vyhověl jejímu návrhu na organizační procesní opatření a návrhu na provedení dokazování, a zejména aby přistoupil k předvolání a vyslechnutí svědků, a aby jí udělil přístup k zápisu z jednání ze dne 17. ledna 2001 vypracovanému Komisí;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

25 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítnul žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

26 Žalobkyně se na podporu své žaloby dovolává dvou žalobních důvodů. První vychází z nesprávného posouzení skutkového stavu a důkazů při použití čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a druhý vychází z nesprávného výpočtu výše pokuty, jakož i z porušení obecných zásad.

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného posouzení skutkového stavu a důkazů při použití čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17*

27 Žalobkyně uplatňuje, že výpočet výše pokuty provedený Komisí spočívá na nesprávném posouzení skutkového stavu a důkazů. Komise dostatečně nezohlednila vyjádření žalobkyně týkající se okolností věci a její účasti na kartelové dohodě. Vytýká Komisi, že věc omezila časově, i pokud jde o skutkový stav. Tento přístup Komisi neumožnil zohlednit faktory, které mohly odůvodnit například zvýšení výše pokuty uložené některým dotčeným podnikům z důvodu závažnosti protiprávního jednání a jiných okolností, a zakládá tedy znevýhodnění v důsledku stejného zacházení se všemi uvedenými podniky a snižuje možnosti žalobkyně mít výhodu z příznivějšího rozhodnutí.

28 Tento žalobní důvod se skládá ze dvou částí, v nichž žalobkyně uplatňuje, že:

— Komise se dopustila nesprávného posouzení ohledně délky trvání její účasti na protiprávním jednání a ohledně jejího odstoupení od kartelové dohody;

- Komise se dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu a důkazů týkajících se žalobkyně a její úlohy v kartelové dohodě.

K první části, týkající se délky trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání a jejího odstoupení od kartelové dohody

Argumenty účastníků řízení

- 29 Žalobkyně tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného posouzení ohledně délky trvání její účasti na protiprávním jednání a jejího odstoupení. Podle ustálené judikatury přísluší Komisi, aby prokázala nejen existenci kartelové dohody, ale také délku jejího trvání (rozsudky Soudu ze dne 7. července 1994, *Dunlop Slazenger v. Komise*, T-43/92, Recueil, s. II-441, bod 79, a ze dne 13. prosince 2001, *Acerinox v. Komise*, T-48/98, Recueil, s. II-3859, bod 55). Žalobkyně připomíná, že Komise zjistila, že se účastnila protiprávního jednání od 24. března 1994 do 13. května 1998, tedy čtyři roky a jeden měsíc [napadené rozhodnutí, čl. 1 písm. a)]. Nicméně ačkoli zjistila, že žalobkyně dočasně odstoupila od kartelové dohody (bod 125 odůvodnění napadeného rozhodnutí), Komise přesto působí nepřesvědčivým dojmem, neboť zpochybňuje, „zda k němu došlo“ (bod 130 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 30 Žalobkyně připomíná, že oficiálně oznámila své odstoupení od kartelové dohody faxem ze dne 24. dubna 1995 v odpovědi na výzvu zaslanou Evropskou radou chemického průmyslu (dále jen „CEFIC“), týkající se statistických údajů za měsíc květen, a že uvedené odstoupení trvalo až do srpna 1995. Tvrdí, že uvedené odstoupení trvalo pět až šest měsíců, tedy od března 1995, přičemž za uvedený měsíc nesdělila žádné údaje týkající se trhu, až do půlky srpna 1995. Podpůrně uplatňuje, že přijala rozhodnutí o odstoupení od kartelové dohody „ihned po setkání [dne 27. března 1995]“, a to v souladu se závěry zprávy ze dne 30. března 1995.

31 Žalobkyně je toho názoru, že Komise se neprávem domnívá, že její odstoupení od kartelové dohody nemělo žádné účinky. Upřesňuje, že bez jejích údajů nemohly být statistiky připravené CEFIC správné, a že tedy měly pro kartelovou dohodu nižší hodnotu. Dodává, že od zákazníka Tekno Winter (dále jen „Teknos“) obdržela objednávku, na základě které doručila jeden kontejner, po vystoupení z klubu v dubnu 1995, a to mimo dohodu o rozdělení trhu uzavřenou ostatními účastníky kartelové dohody. V odpovědi na argument předložený Komisí v napadeném rozhodnutí, podle kterého uvedené odstoupení neprokazuje úplně samostatné obchodní jednání, protože skutečnost, že žalobkyně věděla, že kartelová dohoda nadále funguje, musela mít vliv na její obchodní rozhodnutí, žalobkyně uplatňuje, že skutečnost, že nebyla nadále podřízena omezením uloženým kartelem, jí umožnila jednat v jeho neprospěch. Skutečnost, že obdržela objednávku od Teknos, lze pouze považovat za důkaz „úplně samostatného obchodního jednání“. Ohledně argumentu Komise, podle kterého, neprokáže-li se opak, je namíste předpokládat, že podnik, který zůstává činný na trhu, zohledňuje informace vyměněné se soutěžiteli za účelem stanovení svého jednání na daném trhu, žalobkyně odpovídá, že Komise tím nemohla chtít říct, že se měla stáhnout z trhu. Dále žalobkyně tvrdí, že neměla žádný důvod důvěřovat obdrženým informacím nebo na jejich základě jednat, protože jednak doporučené ceny nebyly v severských zemích dodržovány a skutečné ceny byly nižší než náklady, „které podle všeho nebyly o mnoho nižší než náklady žalobkyně“, a jednak výměny informací skutečně skončily v březnu 1995.

32 V replice žalobkyně dodává, že se neomezila na to, aby jednala jako podnik, který navzdory jednání ve vzájemné shodě se svými soutěžiteli nadále sleduje víceméně nezávislou politiku na trhu (rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, SCA Holding v. Komise, T-327/94, Recueil, s. II-1373, bod 142). Přímou totíž bránila účinkům narušujícím hospodářskou soutěž vyhledávaným ostatními účastníky (výše uvedený rozsudek SCA Holding v. Komise, bod 143). Zásada právní jistoty ukládá Komisi, aby prokázala, že se žalobkyně v daném období účastnila restriktivních praktik (rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, Dansk Rørindustri v. Komise, T-21/99, Recueil, s. II-1681, bod 62). Přitom Komise takový důkaz v projednávaném případě nepředložila. Je tedy třeba učinit závěr, že žalobkyně se v tomto období kartelové dohody neúčastnila. Pokud jde o tvrzení Komise, podle kterého mohlo být

pokračování protiprávního jednání přerušeno, pokud by odstoupení mělo za následek odstranění veškeré užitečnosti vyměněných informací, žalobkyně odpovídá, že to je přesně případ v projednávané věci, protože informace vyměněné mezi ostatními účastníky nebyly při chybějících číselných údajích poskytovaných z její strany nijak užitečné.

- 33 Žalobkyně dodává, že Komise vyvolává nesprávný dojem, pokud jde o to, co se stalo, když kvalifikovala její odstoupení od kartelové dohody jako „dočasné“. Žalobkyně tvrdí, že když odstoupila, neměla v úmyslu tak učinit pouze na krátké období. Důkazem toho je zejména skutečnost, že obdržela objednávku od Teknos.

- 34 Žalobkyně uplatňuje, že napadené rozhodnutí, zdá se, předpokládá, že se účastnila setkání v rámci kartelové dohody v Londýně dne 12. června 1995. Přitom, když Komise vznáší otázku, zda se daného setkání účastnila, či nikoli, aniž by učinila v tomto bodě závěr, zakládá své rozhodnutí na nesprávném posouzení skutkového stavu a důkazů. Žalobkyně připomíná, že v prohlášení, jakož i v odpovědi na oznámení námitek informovala Komisi o setkání v Heathrow (Londýn) dne 12. června 1995 se zástupcem Heubach. Cíl ani program setkání neměl vůbec nic společného s kartelovou dohodou. Žalobkyně připouští, že tentýž den mohlo dojít v Heathrow k setkání v rámci kartelu, ale trvá na tom, že na něm nebyla přítomna. Je toho názoru, že by se nemělo spekulovat o početných důvodech, které mohly vést Heubach k návrhu daného místa a dne pro setkání. Zdůrazňuje, že ve svém prohlášení oznámila, že Heubach využil tohoto setkání, aby jí sdělil, že by se měla znovu zapojit do klubu, ale že odmítla pozvání účastnit se setkání, což mimo jiné vedlo ostatní účastníky k tomu, že ji považovali za „cizí“.

- 35 Komise zpochybňuje, že žalobkyně účinně odstoupila od kartelové dohody a že nesprávně opomněla tuto skutečnost zohlednit (body 230 až 234 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zejména uplatňuje, že údajné odstoupení v délce tří měsíců a šesti dnů musí být posuzováno s ohledem na skutečnost, že dané protiprávní jednání sestává z účasti na dohodě nebo jednání ve vzájemné shodě (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, *Suiker Unie a další v. Komise*, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, *Recueil*, s. 1663, body 164 a 173).

Závěry Soudu

- 36 Z judikatury vyplývá, že přísluší Komisi aby prokázala nejen existenci kartelové dohody, ale také délku jejího trvání (rozsudky *Acerinox v. Komise*, bod 29 výše, bod 55, a *Dunlop Slazenger v. Komise*, bod 29 výše, bod 79). V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně se kartelové dohody účastnila od 24. března 1994 až do března nebo dubna 1995, a od 1. srpna 1995 do 13. května 1998. Žalobkyně uplatňuje, že od kartelové dohody odstoupila v měsíci březnu 1995, což trvalo až do 1. srpna 1995.
- 37 Soud konstatuje, že skutečně existují náznaky směřující ke zjištění, že žalobkyně na určité období od kartelové dohody odstoupila. V odpovědi na žádost CEFIC o sdělení statistiky za březen 1995 tak žalobkyně faxem ze dne 24. dubna 1995 oznámila, že „odstupuje z podskupiny sdružení výrobců fosfátu zinku“, a že z toho důvodu již statistiku nepředkládá. Tato odpověď je ve shodě s vnitřní zprávou sepsanou dne 30. března 1995 vedoucím prodeje určenou ostatním členům vedení žalobkyně (dále jen „zpráva ze dne 30. března 1995“), která obsahuje doporučení odstoupit od kartelové dohody. Nadto je nesporné, že žalobkyně nesdělovala své statistiky ostatním dotčeným podnikům od 24. dubna do 1. srpna 1995.

- 38 Soud je nicméně toho názoru, že Komise oprávněně učinila závěr, že žalobkyně se účastnila kartelové dohody bez účinného přerušení od 24. března 1994 do 13. května 1998.
- 39 Podle judikatury je chování poctivého soutěžitele charakterizováno samostatností, se kterou určuje politiku, kterou zamýšlí sledovat na společném trhu (rozsudek Suiker Unie a další v. Komise, bod 35 výše, bod 173). I kdybychom připustili, že žalobkyně se zdržela účasti na činnosti kartelové dohody od konce března 1995 až do 1. srpna 1995, je namístě poznamenat, že během uvedeného krátkého období neuplatňovala skutečně nezávislou tržní politiku. Prospěch, který získala z přístupu ke statistikám ostatních členů, nepřestala existovat ke dni, kdy žalobkyně odstoupila od kartelové dohody. Lze předpokládat, že zohlednila informace již vyměněné se svými soutěžiteli, včetně na setkání ze dne 27. března 1995, při určování svého jednání na trhu během svého údajného odstoupení (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 121, a Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, bod 162). Je třeba dodat, že žalobkyně připouští, že v srpnu 1995 se znovu připojila ke kartelové dohodě, protože naléhavě potřebovala informace týkající se trhu (bod 67 prohlášení Union Pigments).
- 40 Kromě toho je třeba zdůraznit, že když se žalobkyně znovu připojila ke kartelové dohodě, poskytla ostatním členům statistiky, které zpětně pokrývaly celé období jejího údajného odstoupení. Proto mělo rozhodnutí ukončit předávání statistik pouze omezený účinek. Je namístě dodat, že žalobkyně nepochybně, že část trhu, která jí patřila v roce 1995, odpovídá části trhu dohodnuté na setkáních v rámci kartelové dohody.
- 41 Žalobkyně uplatňuje, že doručila Teknos jeden kontejner poté, co odstoupila od kartelové dohody, a to mimo dohodu o rozdělení trhu. Nicméně Komise oprávněně dospěla k závěru, že žalobkyně obdržela uvedenou objednávku, protože jednala na základě informací obdržených v rámci ujednání kartelové dohody (viz v tomto

smyslu judikaturu uvedenou výše v bodě 39). Podle dohody o přidělení Teknos nemohl žádný jiný výrobce, než ten, který byl „na radě“, účtovat cenu nižší než cenu stanovenou pro Teknos. Je nesporné, že žalobkyně doručila objednávku týkající se Teknos v dubnu 1995 (bod 230 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise může oprávněně učinit závěr, že uvedenou objednávku žalobkyně získala, protože znala cenu stanovenou během předchozího setkání, tedy setkání ze dne 27. března 1995. Jednání žalobkyně v tomto ohledu je klasickým příkladem účastníka kartelové dohody, který kartel využívá k vlastnímu prospěchu, přičemž tuto okolnost nelze zohlednit za účelem snížení odpovědnosti daného účastníka (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, Cascades v. Komise, T-308/94, Recueil, s. II-925, bod 230).

- 42 Dále je třeba poznamenat, že žalobkyně neodstoupila od kartelové dohody, aby ji oznámila Komisi, ani aby znovu začala jednat jako poctivý a nezávislý soutěžitel na relevantním trhu. Naopak ze zprávy ze dne 30. března 1995 vyplývá, že žalobkyně se pokusila použít své údajné odstoupení k lepšímu využití kartelové dohody ve vlastní prospěch. Podle uvedené zprávy byla toho názoru, že ostatní účastníci řídili vnitřní spolupráci v rámci kartelové dohody a že si rozdělili zákazníky a trh k její škodě. Navzdory žádosti žalobkyně v tomto smyslu učiněné v průběhu setkání v rámci kartelové dohody dne 27. března 1995 nebyli ostatní účastníci připraveni uvažovat o zvětšení jejího podílu na trhu. Tato skutečnost je uvedena v dané zprávě jako důvod odstoupení od kartelové dohody. Uvedená zpráva rovněž stanoví, že žalobkyně výslovně předvíдалa možnost znovu se ke kartelové dohodě připojit později. Žalobkyně od kartelové dohody neodstoupila rozhodným způsobem a, protože se jí znovu účastnila jen několik měsíců po svém údajném odstoupení, Soud je toho názoru, že odstoupení použila k tomu, aby se pokusila získat lepší podmínky v rámci kartelové dohody, což je dalším příkladem účastníka využívajícího kartelové dohody k vlastnímu prospěchu (viz v tomto smyslu judikaturu výše uvedenou v bodě 41).

- 43 Skutečnost, že se žalobkyně neúčastnila jediného setkání dne 12. června 1995 nemá za následek oslabení její účasti na kartelové dohodě, které trvala více než čtyři roky. Je třeba dodat, že žalobkyně byla v daném období ve spojení s ostatními dotčenými podniky, jak vyplývá ze skutečnosti, že dne 12. června 1995 měla na letišti Heathrow setkání s Heubach, tedy tentýž den a na témže místě jako setkání v rámci kartelové dohody.
- 44 Z toho vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke druhé části, týkající se nesprávného posouzení skutkového stavu a důkazů týkajících se žalobkyně a její úlohy v kartelové dohodě

- 45 Tato druhá část prvního žalobního důvodu obsahuje pět bodů, v nichž žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného posouzení, pokud jde o:

— vývoj a situaci od zahájení šetření;

— její vliv na relevantním trhu;

- její účast v kartelové dohodě před rokem 1994 a skutečnost, že nebyla podněcovatelkou protiprávního jednání;

- skutečnost, že nebyla úplným účastníkem kartelové dohody;

- skutečnost, že okamžitě ukončila protiprávní jednání.

K prvnímu bodu, týkajícímu se vývoje a situace žalobkyně od zahájení šetření

— Argumenty účastníků řízení

- ⁴⁶ Žalobkyně tvrdí, že Komise přiměřeně nezohlednila zhoršení její finanční situace, ačkoli tuto skutečnost uvedla ve svých sděleních Komisi před přijetím napadeného rozhodnutí. Nejnovější vývoj měl být rovněž zohledněn.
- ⁴⁷ Zaprvé žalobkyně uplatňuje, že Komise v napadeném rozhodnutí nesprávně konstatovala, že „v současnosti zaměstnává přibližně 30 zaměstnanců“ (bod 28). Tvrdí, že Komisi oznámila, že má pouze 25 zaměstnanců.

- 48 Zadruhé se žalobkyně dovolává svojí kritické finanční situace. Její obrat klesl z 68,7 milionů norských korun (NOK) v roce 1997 na 57,2 milionů NOK (tedy přibližně 6,92 milionů eur) v roce 2001. Její činnost byla málo rentabilní, jak ukazují ztráty ve výši 317 589 eur, které utrpěla v roce 2000, a 310 659 eur, které utrpěla v roce 2001. Žalobkyně dodává, že v roce 1997 oznámila čistý zisk před zdaněním ve výši 1 148 837 NOK, ale že v roce 2000 byl uvedený zisk ve výši 3 413 554 NOK a v roce 2001 3 496 000 NOK. Dále její vlastní kapitál se výrazně snížil v zásadě z důvodu významných ztrát zaznamenaných v letech 2000 a 2001. V roce 2001 dosahoval její vlastní kapitál pouze výše 466 095 NOK (tedy téměř 58 300 eur). Představoval 15 % pokuty uložené Komisí.
- 49 Žalobkyně připomíná, že nebyla schopná získat bankovní záruku k zajištění zaplacení pokuty, a že proto podala k Soudu návrh na předběžné opatření směřující k odkladu vykonatelnosti pro uvedenou platbu. Dodává, že v poslední době není schopná splácet všechny své dluhy.
- 50 Komise je toho názoru, že tento první bod není relevantní pro posouzení legality napadeného rozhodnutí.

— Závěry Soudu

- 51 Soud je toho názoru, že tento bod ve skutečnosti nevychází z nesprávného posouzení skutkového stavu a důkazů. Je nesporné, že Komise v napadeném rozhodnutí poznamenala, že žalobkyně „zaměstnává [zaměstnávala] [tehdy] při-

bližně 30 zaměstnanců“ (bod 28 odůvodnění), zatímco posledně jmenovaná jí oznámila, že jich má pouze 25. Nicméně to neovlivňuje legalitu napadeného rozhodnutí. Dále je třeba uvést, že žalobkyně se dovolává zejména kritické finanční situace a že se v tomto ohledu nezaměřuje na prokázání nesprávných skutkových zjištění v napadeném rozhodnutí. Zvláště její argumenty týkající se vývoje její hospodářské situace po přijetí napadeného rozhodnutí nejsou relevantní pro posouzení nesprávných skutkových zjištění obsažených v samotném rozhodnutí.

- 52 Ve skutečnosti argumenty vznesené v rámci tohoto prvního bodu druhé části jsou relevantní pouze ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly být zohledněny, pokud jde o poslední část druhého žalobního důvodu vycházející z neschopnosti zaplatit pokutu (viz body 172 až 181 níže).

K druhému bodu, týkajícímu se vlivu žalobkyně na relevantním trhu

— Argumenty účastníků řízení

- 53 Žalobkyně vytýká Komisi, že řádně nezohlednila skutečnost, že měla pouze malý vliv na trhu a že její manévrovací prostor byl omezený kvůli jejím vztahům s distributory a zákazníky. Zaprvé, pokud jde o její distribuční síť, tvrdí, že po řadu let prodávala celou svoji výrobu fosfátu zinku určenou pro kontinentální Evropu BASF v rámci dohody o společné výrobě. Upřesňuje, že vyrábí fosfát zinku, který balí do pytlů nebo balíků nesoucích značku BASF a které jsou následně prodány jako výrobek BASF. S ohledem na její závislost na BASF a velký rozdíl ve velikosti a síle mezi uvedenou společností a jí samotnou, žalobkyně neměla prakticky žádný vliv ohledně ceny jejich dodávek pro BASF. Přestože dohoda s BASF vypršela v roce 1997, uvedená

společnost byla i nadále významným zákazníkem. Dále, žalobkyně poznamenala, že společnost Wengain Ltd (dále jen „Wengain“), její výhradní distributor několika výrobků včetně fosfátu zinku na britském trhu, dovážela a prodávala jiné výrobky pocházející od různých podniků, aby mohla nabídnout celou škálu výrobků v průmyslovém odvětví barviv. Wengain nakoupila výrobky od žalobkyně za cenu založenou na bezplatné dodávce a znovu je prodávala ve Spojeném království za cenu, kterou si sama stanovila. Pokud jde o významné zákazníky a dodávky více než deseti tun, žalobkyně měla právo účastnit se vyjednávání a dodávat zboží přímo. Vzhledem ke své distribuční síti měla žalobkyně pouze omezený manévrovací prostor, pokud jde o množství, a měla jen málo možností ovlivňovat prodej a cenu. Jinak tomu bylo pouze ve vztahu přímým zákazníkům žalobkyně.

- 54 Zadruhé, žalobkyně uvádí, že Komise dostatečně nezohlednila skutečnost, že byla ve vztahu závislosti vůči soutěžitelům, kteří byli rovněž zákazníky. Žalobkyně dodávala chroman zinku Heubach a SNCZ. Posledně jmenovaná byla nejvýznamnějším zákazníkem žalobkyně, pokud jde o uvedený výrobek. Někteří zákazníci a soutěžitelé žalobkyně chtěli získat vyšší ceny za fosfát zinku, aby zvýšili konkurenceschopnost cen upraveného fosfátu zinku. S ohledem na to, že nechtěla poškodit vztahy se soutěžiteli, kteří byli zároveň jejími zákazníky, žalobkyně tvrdí, že byla vystavena silnému tlaku z jejich strany, aby znovu přistoupila ke kartelové dohodě. Upřesňuje, že v rozporu s tím, co tvrdí Komise, netvrdí, že byla nucena účastnit se protiprávního jednání, ale že byla vystavena tlaku ze strany svých soutěžitelů a v dané době neviděla jiné řešení.

- 55 Komise zpochybňuje, že žalobkyně měla pouze velmi omezenou možnost ovlivnit ceny ve vztahu k zákazníkům a že v napadeném rozhodnutí patřičně nezohlednila skutečnost, že byla závislá na svých soutěžitelích, kteří byli zároveň jejími zákazníky.

- 56 V odpovědi na tvrzení žalobkyně, podle kterého neměla žádný nebo malý vliv na množství prodaná ve Spojeném království a v Německu, Komise poukazuje na to, že i kdyby byla tato skutečnost správná, není relevantní, poněvadž podíly na trhu byly vypočítány v měřítku EHP.
- 57 Komise rovněž poznamenává, že údaje v přílohách žaloby 23 až 25 týkajících se prodeje fosfátu, neodpovídají přesně údajům, které jí byly sděleny dopisem ze dne 17. března 1999. Zdůrazňuje, že žalobkyně rozpory nevysvětluje.

— Závěry Soudu

- 58 Zaprvé, pokud jde o argument, podle kterého se Komise dopustila nesprávného posouzení vlivu žalobkyně nad jejími „distributory“, je namíste zdůraznit, že v rámci tohoto řízení žalobkyně nepředložila důkaz, že se Komise dopustila nesprávného posouzení.
- 59 Ve skutečnosti v rozporu s jejím tvrzením, podle kterého prodávala veškerou svoji výrobu fosfátu zinku určenou pro kontinentální Evropu v rámci dohody o společné výrobě s BASF, z příloh žaloby vyplývá, že žalobkyně zásobovala fosfátem zinku další podniky v kontinentální Evropě. Dále dohoda o společné výrobě mezi žalobkyní a BASF skončila v dubnu 1997. Konečně žalobkyně začala udržovat vztahy s bývalými zákazníky BASF (bod 77 prohlášení Union Pigments). I kdyby měla BASF významný vliv na žalobkyni do dubna 1997, uvedený vliv nemohl být stejně významný během posledního roku dohody.

- 60 Ohledně Wengain, distributora žalobkyně ve Spojeném království, je namístě připomenout, že žalobkyně se účastnila kartelové dohody za účelem ukončení cenové války, která byla ve Spojeném království značná. Sama přiznala jednak, že mohla zorganizovat protiútok ve Spojeném království během uvedené cenové války (bod 45 prohlášení Union Pigments), a jednak, že přínosem kartelové dohody bylo ukončení cenové války ve Spojeném království, které se účastnila (bod 49 prohlášení Union Pigments a vnitřní zpráva ze dne 30. března 1995). Tyto skutečnosti prokazují, že žalobkyně mohla ovlivnit jednání Wengain na britském trhu, pokud jde o ceny.
- 61 V každém případě je nesporné, že podíl žalobkyně na trhu byl velmi blízký podílu na trhu, který jí byl přidělen v rámci kartelové dohody. Z toho vyplývá, že měla dostatečný vliv na své distributory, aby dosáhla dohody o kvótách. Dále žalobkyně ve svém prohlášení přiznala, že výsledkem kartelové dohody byla rok od roku lepší „soudržnost“ ohledně cen, kromě severských zemí (bod 73 prohlášení Union Pigments). Z toho vyplývá, že Komise oprávněně došla k závěru, že žalobkyně měla dostatečný vliv na své distributory, aby zajistila dosažení dohody o cenách.
- 62 Z výše uvedeného vyplývá, že první argument vznesený na podporu druhého bodu musí být zamítnut.
- 63 Zadruhé, pokud jde o argument vycházející z údajné závislosti žalobkyně na svých zákaznících a soutěžitelích (viz bod 54 výše), i za předpokladu, že žalobkyně byla vystavena tlakům, nemůže se o tuto okolnost opírat, protože mohla oznámit uvedené tlaky příslušným orgánům a podat Komisi stížnost na základě článku 3 nařízení č. 17, spíše než se účastnit dotčených činností (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, KE KELIT v. Komise, T-17/99, Recueil, s. II-1647, bod 50, a tam uvedená judikatura). Nadto, poté co údajně odstoupila od kartelové dohody v roce 1995, žalobkyně k ní opět přistoupila, podle svého vlastního

prohlášení, s cílem získat informace o trhu (bod 67 prohlášení Union Pigments), a nikoli kvůli tlakům. Je namístě dodat, že argument žalobkyně, podle kterého byla nucena účastnit se protiprávního jednání, není soudržný s jejím údajným odstoupením.

64 Z výše uvedeného vyplývá, že tento bod musí být zamítnut.

Ke třetímu bodu, týkajícímu se skutečnosti, že žalobkyně nebyla podněcovatelkou protiprávního jednání

— Argumenty účastníků řízení

65 Žalobkyně tvrdí, že Komise se dopustila nesprávných skutkových zjištění, pokud jde o její kontakty s účastníky kartelové dohody do března 1994. Zdůrazňuje, že podle Komise byla kartelová dohoda v daném odvětví uzavřena v březnu 1994 (bod 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Přitom kartelová dohoda vznikla před uvedeným datem a předtím, než byla žalobkyně vyzvána, aby se k ní připojila. Žalobkyně tvrdí, že „ostatní soutěžitelé“ se již shodli na způsobu rozdělení trhů a že jejím třem hlavním soutěžitelům, SNCZ, Britannia a Heubach, patřil od té doby stejný podíl na trhu, tedy 24 %. Žalobkyně uvádí, že měla podezření na existenci „kartelové dohody v rámci kartelové dohody“, „uzavřeného okruhu“, který fungoval předtím, než byla pozvána na setkání dne 24. března 1994. Existence takového „uzavřeného okruhu“ byla potvrzena zjištěními Komise, podle kterých Trident prohlásil, že docházelo k pravidelným kontaktům mezi Pasmenco Europe-ISC Alloys (předchůdkyně Trident) a jejími soutěžiteli od roku 1989 do roku 1994 a vedoucí prodeje byl pravidelně ve spojení se soutěžiteli, zejména prostřednictvím přímé telefonní linky (bod 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle žalobkyně, žalobkyně neměla nikdy kontakt s daným vedoucím, pokud jde o stav trhu a úroveň cen. Skutečnost, že ostatní dotčené podniky uzavřely kartelovou dohodu předtím, než byla pozvána, aby se k nim připojila, vysvětluje, přinejmenším částečně, že nebyla účastníkem uzavřeného okruhu tvořeného zakládajícími členy.

- 66 Žalobkyně dodává, že skutečnost, že kartelová dohoda existovala před setkáním dne 24. března 1994, je potvrzena zjištěním Komise, podle kterého se jedno setkání uskutečnilo v říjnu 1993, přičemž šlo o setkání, jehož cílem „bylo ukončit cenovou válku a znovu zavést pořádek na trhu“ (bod 315 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně tvrdí, že se uvedeného setkání neúčastnila. Ačkoli vysvětlila, jak v odpovědi na oznámení námitek, tak ústně, že se daného setkání neúčastnila, Komise k této otázce nezaujala stanovisko a v napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že žalobkyně zpochybňuje svou účast na daném setkání (bod 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že se Komise zjevně nesnažila ověřit skutkové okolnosti týkající se uvedeného setkání žalobkyni uškodila. V odpovědi na argument Komise, podle kterého ve svém prohlášení ze dne 2. září 1998 sama zmínila setkání ze dne 24. března 1994 jako „první setkání klubu“, žalobkyně potvrzuje, že tím zjevně měla na mysli „první setkání, kterého se [ona] účastnila“.
- 67 Dále žalobkyně připomíná, že v napadeném rozhodnutí Komise došla k závěru, že nemohla určit konkrétního vůdce a že kartelová dohoda je „společnou iniciativou většiny soutěžitelů z odvětví fosfátu zinku“ (bod 319 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Vytýká Komisi, že nezohlednila skutečnost, že ostatní účastníci kartelové dohody iniciovali vytvoření kartelu a že se již jednou setkali před tím, než byla vyzvána, aby se ke kartelu připojila. Vzhledem k tomu, že se neúčastnila setkání v roce 1993, které stálo na počátku kartelové dohody, je nespravedlivé zacházet s žalobkyní stejným způsobem jako s ostatními účastníky, pokud jde o vznik kartelové dohody. Pokud by se mělo přesně potvrdit, že první setkání pěti výrobců se konalo až 24. března 1994, Komise by poškodila žalobkyni tím, že nezohlednila skutečnost, že mnohostranná setkání čtyř ostatních výrobců se konala před rokem 1994. Podle žalobkyně jednal Heubach jako vůdce při vytváření kartelu, přinejmenším vůči ní. Dodává, že k tomu, aby Komise označila vůdce, není nezbytné, aby kartelová dohoda byla vnučena jedním z jejích účastníků.

- 68 Ohledně odmítnutí Komise zacházet se žalobkyní rozdílně s ohledem na skutečnost, že ostatní účastníci uzavřeli kartelovou dohodu předtím, než byla pozvána, aby se jí účastnila, žalobkyně tvrdí, že to, co se odehrálo před a po daném období, nelze považovat za zcela nerelevantní. Volba Komise zohlednit určité prvky ovlivnila posuzování závažnosti účasti žalobkyně v její neprospěch. I kdyby Komise měla omezit svá šetření a napadené rozhodnutí na jedno určité období, což by mělo malý vliv na výši pokuty pro ostatní, žalobkyně by neměla trpět tím, že nemá výhodu z rozdílného zacházení, z něhož by jinak velmi pravděpodobně výhodu měla.
- 69 Komise odpovídá, že nikdy netvrdila, že žalobkyně byla podněcovatelkou kartelové dohody, ani že se účastnila setkání v říjnu 1993. Omezila se na konstatování existence protiprávního jednání od roku 1994. Ačkoli je možné, že kartelová dohoda existovala před tímto datem, je jasné, že tato skutečnost není zahrnuta v napadeném rozhodnutí, a je tedy zbytečné pokračovat v debatě o tomto bodě. Komise poznamenává, že ve svém prohlášení ze dne 2. září 1998 žalobkyně odkazuje na setkání ze dne 24. března 1994 jako na „první setkání ‚klubu‘“. Odkazuje na přezkoumání této otázky do části týkající se případných polehčujících okolností.
- 70 V každém případě, by žalobkyně nezískala žádnou výhodu z konstatování, podle kterého byli ostatní adresáti napadeného rozhodnutí „vůdci“, nebo podle kterého byli dohodnuti rovněž o dalších trzích nebo již dlouhou dobu.

— Závěry Soudu

- 71 Především, ačkoli spis obsahuje určité náznaky, podle kterých výrobci fosfátu zinku udržovali kontakty narušující hospodářskou soutěž před dnem 24. března 1994 (viz například body 76 až 80, 82 až 86 a 225 odůvodnění napadeného rozhodnutí), Soud je toho názoru, že Komise mohla rozumně učinit závěr, že protiprávní jednání bylo prostě zahájeno setkáním uskutečněným tohoto data. Je třeba v tomto ohledu zdůraznit, že žalobkyně zpochybnila svoji účast na setkání v říjnu 1993 (bod 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí) tak, že Komise mohla oprávněně učinit závěr, že první setkání, kterého se účastnili všechny dotčené podniky, bylo setkání dne 24. března 1994. Mimoto posledně uvedené setkání bylo prvním z pravidelných setkání v rámci kartelové dohody. Je namístě dodat, že první setkání kartelové dohody dne 24. března a dne 3. května 1994 se časově shodují s dopisem CEFIC ze dne 26. května 1994 oznamujícím vytvoření statistické skupiny fosfát zinku (body 66, 109 a 112 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 72 V každém případě, i za předpokladu, že protiprávní jednání bylo zahájeno dříve, pro žalobkyni se nic nemění, protože se protiprávního jednání účastnila až od 24. března 1994. Argument žalobkyně, podle kterého byla kartelová dohoda zahájena v říjnu 1993, je tedy zcela nerelevantní pro účely návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.
- 73 Žalobkyně uplatňuje, že Komise měla konstatovat, že ostatní účastníci, a zejména Heubach, iniciovali vytvoření kartelu a že Komise neuznala odlišnou roli žalobkyně. Je-li pravda, že podle pokynů může být „vedoucí úloha při protiprávním jednání nebo podněcování k němu“ přítěžující okolností, která odůvodňuje zvýšení základní částky (bod 2 třetí odrážka), v projednávané věci Komise učinila závěr, že „kartelová

dohoda je společnou iniciativou většiny soutěžitelů z odvětví fosfátu zinku, a že je tedy nemožné určit konkrétního vůdce“ (bod 319 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Proto v rozporu s tím, co, jak se zdá, pochopila žalobkyně, Komise nezvýšila pokuty z tohoto důvodu. Z toho vyplývá, že žalobkyně nebyla poškozena výše uvedeným závěrem Komise. Mímoto opodstatněnost tohoto závěru nemůže být zpochybněna, protože ze spisu nevyplývá, že některý podnik inicioval vytvoření kartelu (viz například body 314 až 318 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

74 Z toho vyplývá, že tento třetí bod není opodstatněný.

Ke čtvrtému bodu, vycházejícímu z toho, že žalobkyně nebyla úplným účastníkem kartelové dohody

— Argumenty účastníků řízení

75 Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila pochybení tím, že nezohlednila skutečnost, že nebyla úplným účastníkem kartelové dohody a že za něj nebyla ostatními účastníky považována. Dovolává se v tomto ohledu několika skutečností. Zaprvé, neúčastnila se prvního setkání v říjnu 1993. Zadruhé a obecně, v rámci kartelové dohody spolupracovala pouze s velkou neochotou. Odkazuje rovněž na skutečnost uznanou Komisí, že CEFIC jí musel dne 15. června 1994 zaslat výzvu, aby mu dodala informace (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zatřetí, zjištění Komise týkající se zpráv týkajících se setkání dne 27. března 1995 v Londýně ukazují, že žalobkyně se jakožto účastník netěšila rovnému zacházení. Žalobkyně zdůrazňuje, že jedna z jejích zaměstnankyň si do svého diáře ke dni 27. března 1995 poznamenala, že plánovala požadovat na daném setkání, aby s ní bylo zacházeno jako „s úplným

účastníkem s přidělením zákazníků“ (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Po daném setkání uvedl její vedoucí prodeje ve zprávě ze dne 30. března 1995, že ostatní účastníci „nebyli připraveni uvažovat o zvětšení [jejího] podílu na trhu“ (bod 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise rovněž tvrdí, že žalobkyně si myslela, že „ostatní účastníci kartelové dohody ji klamali“ (bod 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 76 Začtvrté žalobkyně uvádí, že se neúčastnila dohody o přidělení Teknos. Tvrdí, že, jak poznamenává Komise (bod 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí), důvodem, na základě kterého se ostatní tři podniky najednou jednostranně rozhodly, že má dodat jeden kontejner společnosti Teknos, bylo předejít tomu, aby uvedená společnost měla podezření na existenci dohody. Nicméně tato objednávka byla provedena na úkor jiných záležitostí ve Finsku. Zpráva ze dne 30. března 1995 je podle žalobkyně důkazem, že se neúčastnila dohody o přidělení Teknos. Žalobkyně vytýká Komisi, že nevyvodila žádný závěr ze skutečnosti, že získala objednávku od Teknos poté, co odstoupila z klubu v dubnu 1995 (bod 131 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Přitom jediným správným přístupem by bylo učinit závěr, že žalobkyně se dohody neúčastnila, což je navíc důkazem toho, že nebyla úplným účastníkem kartelové dohody. Pokud jde o tvrzení Komise, podle kterého „sama uznala“, že měla prospěch z přidělení Teknos po dobu šesti měsíců, žalobkyně opakuje, že tento zákazník jí byl přidělen pouze jednou, a nikoli na šest měsíců.

- 77 Žalobkyně odmítá tvrzení Komise, podle kterého důkazy prokazují, že v kartelové dohodě neměla pasivní roli. Je toho názoru, že tyto důkazy, i když odrážejí možná trochu naivní postoj, pokud jde o činnosti klubu, neumožňují učinit závěr o aktivní, či pasivní roli. Skutečnost, že shromažďovala takové dokumenty, jaké Komise získala v provozovnách žalobkyně, není neslučitelná s pasivní rolí. Ve skutečnosti by její role byla aktivnější, kdyby takové dokumenty zcizila nebo zničila. Žalobkyně dodává, že skutečnost, že čas od času, když na ni přišla řada, zajistila místnosti pro setkání,

pouze zdůrazňuje pasivní charakter její účasti. Pokud jde o pokusy Komise vyvolat dojem, že zatajila existenci setkání ze dne 9. ledna 1995, žalobkyně tvrdí, že toto setkání, jehož cílem bylo pokusit se zlepšit její vztahy s jednou z ostatních společností, nikdy nepovažovala za „setkání klubu“. Tento prvek by navíc neměl hrát roli při posuzování jejího jednání.

78 Popis podaný Komisí zástupců žalobkyně na setkáních v rámci kartelové dohody je mylný a vyvolává nesprávný dojem, že byli na stejné úrovni, jako zástupci ostatních dotčených podniků. Komise konstatovala, že ostatní podniky byly zastoupeny členy nejvyššího vedení, tedy pověřenými členy představenstva, generálními řediteli nebo předsedy, a že žalobkyně byla zastoupena „ředitelem a vedoucím mezinárodního prodeje“ (bod 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Ačkoli totiž pan R. měl titul „ředitele“, tento titul nicméně nebyl právním označením a neoznačuje postavení, pravomoci nebo odpovědnosti nositele, které navíc byly srovnatelné s těmi, které měl pan B., vedoucí prodeje. Naopak ostatní podniky zvolily své zástupce na nejvyšší úrovni svého vedení. Pan W. byl na počátku protiprávního jednání pověřeným ředitelem žalobkyně.

79 Komise zpochybňuje argumentaci žalobkyně. Zdůrazňuje, že posledně jmenovaná nebyla nucena účastnit se kartelové dohody, a tvrdí, že ze skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí podpořených početnými přímými důkazy získanými v provozovnách žalobkyně vyplývá, že její úlohu nelze kvalifikovat jako „pasivní“. Naopak důkazy prokazují, že prováděla ujednání uzavřená v rámci kartelové dohody.

80 Komise zdůrazňuje, že žalobkyně měla prospěch z přidělení zákazníků. V žalobní odpovědi zdůrazňuje, že v roce 1997 byl Teknos přidělen žalobkyni na období šesti

měsíců, což posledně jmenovaná sama uznává. V duplice Komise přiznává, že „učinila nesprávný odkaz na jiné přidělení zákazníka“, ale připomíná, že skutečnost, že v napadeném rozhodnutí učinila závěr, že Teknos byl žalobkyni přidělen, nebyla žalobkyní zpochybněna.

— Závěry Soudu

- 81 Soud je toho názoru, že Komise oprávněně učinila závěr, že žalobkyně se plně účastnila kartelové dohody. Jak totiž bylo prokázáno výše, žalobkyně se účastnila všech nezávadnějších aspektů protiprávního jednání.
- 82 Zprv je nesporné, že žalobkyně se pravidelně účastnila setkání v rámci kartelové dohody. Komise oprávněně konstatovala, že se účastnila patnácti ze šestnácti mnohostranných jednání identifikovaných v době trvání kartelové dohody (body 102, 107, 112, 116, 120, 132, 133, 137, 151, 157, 168 a 181 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Navíc žalobkyně sama zorganizovala některá z těchto setkání (body 120, 136 a 160 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Její tvrzení, podle kterého se neúčastnila setkání v říjnu 1993 není relevantní, poněvadž Komise učinila závěr, že počátkem kartelové dohody byl 24. březen 1994.
- 83 Argument žalobkyně, podle kterého nebyla zastoupena tak vysoce postavenými osobami jako ostatní dotčené podniky, neprokazuje, že nebyla úplným účastníkem kartelové dohody. V rozporu s tím, jak tomu rozumí žalobkyně, Komise neprohlásila, že ostatní podniky byly zastoupeny členy nejvyššího vedení. Pouze

identifikovala obvyklé zástupce podniků během setkání v rámci kartelové dohody. Navíc úroveň zastoupení žalobkyně, ačkoli se jedná pouze o vedoucího prodeje, byla dostatečně významná, aby prokázala plnou účast žalobkyně na uvedených setkáních.

- 84 Zadruhé žalobkyně nezpochybňuje, že se plně účastnila dohody týkající se kvót (body 51 až 53 prohlášení Union Pigments). Dále vnitřní zpráva ze dne 30. března 1995 prokazuje, že sama požadovala zvýšení svého podílu na trhu (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jak bylo stanoveno dohodou, žalobkyně poslala informace týkající se objemu prodejů CEFIC a následně jejímu nástupci, Verband des Mineralfarbenindustrie eV (body 51 až 53 prohlášení Union Pigments; body 109, 110, 130, 134, 144, 153 a 184 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Výměnou žalobkyně obdržela informace o prodejích uskutečněných ostatními účastníky kartelu, což mohlo ovlivnit její jednání v rámci kartelové dohody a na trhu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 9. července 2003, Cheil Jedang v. Komise, T-220/00, Recueil, s. II-2473, bod 207). Skutečnost, že CEFIC musel žalobkyni zaslat upomínku, aby poskytla informace (bod 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí) nepostačuje k prokázání, že žalobkyně v rámci kartelové dohody spolupracovala pouze s velkou neochotou.
- 85 Zatřetí žalobkyně ve svém prohlášení nezpochybňuje, že se účastnila určování orientačních cen (viz body 49, 60 a 73 prohlášení Union Pigments). Dokonce ve zprávě ze dne 30. března 1995 uznala, že díky kartelové dohodě získala nejvyšší ceny (bod 125 napadeného rozhodnutí; viz rovněž body 49 a 73 prohlášení Union Pigments).
- 86 Začtvrté Komise mohla učinit závěr, že žalobkyně se účastnila přidělení zákazníka. Posledně jmenovaná zpochybňuje pouze svoji účast na dohodě o přidělení Teknos, a nikoli svoji účast na ostatních přiděleních uvedených v napadeném rozhodnutí. Co

se týče Teknos, je možné, že jedno přidělení tohoto zákazníka proběhlo před březnem 1995 bez účasti žalobkyně (body 122 až 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Nicméně žalobkyně přiznala, že Teknos dodala jeden kontejner (bod 69 prohlášení Union Pigments). Její vysvětlení, podle kterého byla tato dodávka uskutečněna pouze proto, aby Teknos nevytušil existenci dohody, nemůže být přijato. Dále podle Trident, ceny účtované Teknos byly předmětem dohody a bylo dohodnuto, že žádný jiný výrobce než ten, který byl „na řadě“, nemohl účtovat cenu nižší než dohodnutou cenu (bod 96 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle zprávy žalobkyně týkající se setkání dne 4. února 1997, posledně jmenovaná zjevně přijala stanovení svých cen nad cenami SNCZ, protože Teknos byl posledně jmenované přidělen na šest měsíců (body 138 a 139 odůvodnění napadeného rozhodnutí). To rovněž prokazuje účast žalobkyně na dohodě o přidělení Teknos. Kromě toho posledně jmenovaná společnost byla jedním z hlavních zákazníků žalobkyně (body 97 a 270 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a, podle Trident, byla žalobkyně připravena zahájit cenovou válku za účelem jeho udržení (bod 97 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Soud je tedy toho názoru, že není prokázáno, že se žalobkyně neúčastnila přidělení tohoto zákazníka přinejmenším poté, co se dozvěděla o takovém přidělení.

- 87 V každém případě, i kdyby se žalobkyně neúčastnila dohody o přidělení Teknos, Komise oprávněně rozhodla, že byla odpovědná za přidělení zákazníků. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podnik, který se účastní mnohonásobného porušení pravidel hospodářské soutěže jednáním, které je mu vlastní, které spočívá v dohodě nebo v jednání ve vzájemné shodě s cílem porušujícím hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES a jehož účelem je přispět k provádění protiprávního jednání v plném rozsahu, může být rovněž zodpovědný za jednání ostatních podniků v rámci téhož protiprávního jednání po celou dobu svojí účasti na uvedeném protiprávním jednání, je-li prokázáno, že daný podnik o protiprávním jednání ostatních účastníků věděl nebo jej mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout toto riziko (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 39 výše, bod 203, a rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 158).

- 88 Konečně Komise oprávněně neučinila závěr, že existovala „dohoda v rámci kartelové dohody“, jíž se dovolává žalobkyně (body 122 až 125 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Posledně jmenovaná totiž nepředložila dostatečné důkazy o existenci takového uzavřeného okruhu. V každém případě to neovlivňuje skutečnost, že žalobkyně se plně účastnila protiprávního jednání zjištěného v napadeném rozhodnutí.
- 89 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý bod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K pátému bodu, vycházejícímu ze skutečnosti, že žalobkyně okamžitě ukončila protiprávní jednání

— Argumenty účastníků řízení

- 90 Žalobkyně zdůrazňuje, že Komise řádně nezohlednila skutečnost, že po šetřeních provedených v podnicích okamžitě ukončila protiprávní jednání. Rozhodla se plně spolupracovat s Komisí v rámci uvedených šetření a je nadále rozhodnuta tak učinit. Po uvedených šetřeních žalobkyně bez uvedení důvodu zrušila plánované setkání v Amsterdamu a jasně naznačila Heubach, že již nesdělí žádné statistické údaje. Dne 15. července 1998 zaslala žalobkyně účastníkům kartelové dohody fax, kterým je informovala o svém odstoupení od kartelové dohody. Žalobkyně odmítla pozvání připojit se k novému sdružení, sdružení European Manufacturers of Zinc Phosphates (dále jen „EMZP“), a informovala Komisi o jeho vytvoření. Jednání žalobkyně, pokud jde o EMZP, ve skutečnosti prokazuje, že okamžitě přijala opatření, která Komise později uložila v rámci oznámení námitek. Toto jednání je důvodem pro to, aby žalobkyně měla výhodu z rozdílného zacházení. Komise

nicméně řádně nezohlednila uvedené okolnosti. Žalobkyně jí konkrétněji vytýká, že jasně nerozlišila mezi ní samotnou a ostatními dotčenými podniky, pokud jde o EMZP. Komise vyvolala nesprávný dojem o jednání žalobkyně, neboť tvrdila, že informace o daném sdružení byly poskytnuty „účastníky kartelové dohody“ (bod 254 odůvodnění napadeného rozhodnutí), aniž by jasně specifikovala, že žalobkyně se jí neúčastnila.

- 91 Komise připomíná, že není povinná snížit výši pokuty z toho důvodu, že žalobkyně ukončila protiprávní jednání po jejím prvním zásahu (rozsudek LR AF 1998 v. Komise, bod 87 výše, bod 324) a že zohlednění polehčující okolnosti v projednávané věci by nemělo žádný účinek na konečnou výši pokuty.

— Závěry Soudu

- 92 Je třeba zdůraznit, že bod 3 třetí odrážky pokynů stanoví snížení základní částky v případě „ukončení protiprávního jednání, jakmile Komise zasáhla (zejména při provádění kontrol)“. Komise nicméně není obecně povinná považovat ukončení protiprávního jednání za polehčující okolnost. Reakci podniku na zahájení šetření týkajícího se jeho činnosti lze posuzovat pouze se zohledněním zvláštních souvislostí projednávané věci (rozsudek LR AF 1998 v. Komise, bod 87 výše, bod 324).

- 93 V projednávané věci Komise ve dnech 13. a 14. května 1998 provedla šetření v různých podnicích a Kontrolní úřad ESVO provedl šetření v provozovnách žalobkyně od 13. do 15. května 1998. V článku 1 napadeného rozhodnutí Komise učinila závěr, že kartelová dohoda trvala od 24. března 1994 do 13. května 1998. Z toho vyplývá, že skutečnost, že podniky ukončily protiprávní jednání po prvních zásazích Komise, byla zohledněna.

- 94 V každém případě žalobkyně neprokázala, že ukončila svoji účast v kartelové dohodě, jakmile Komise zasáhla. Informovala totiž ostatní účastníky o svém odstoupení až dne 15. července 1998 (viz bod 90 výše).
- 95 Pokud jde o argument žalobkyně vycházející z toho, že plně spolupracovala s Komisí po šetřeních, je namísto poznamenat, že kontaktovala Komisi až dne 17. července 1998 (bod 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Mimoto měla výhodu z použití maximálního snížení podle bodu D sdělení o spolupráci, tedy 50 %.
- 96 Pokud jde o EMZP, stačí upřesnit, že tato organizace byla vytvořena dne 31. července 1998 a že se na ni nevztahovalo dané protiprávní jednání (bod 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Proto je nepřistoupení žalobkyně k tomuto sdružení v projednávané věci nerelevantní.
- 97 Z toho vyplývá, že tento pátý bod a následně první žalobní důvod v plném rozsahu musejí být zamítnuty jako neopodstatněné.

2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výpočtu výše pokuty a z porušení obecných zásad

- 98 Žalobkyně zdůrazňuje, že, jelikož Komise založila napadené rozhodnutí na nesprávném posouzení skutkového stavu a důkazů, je toto rozhodnutí rovněž vadné, pokud jde o základní částku pokuty, a je tedy v rozporu s čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, zásadami uznanými rozhodovací praxí, pokyny a sdělením

o spolupráci. Tento žalobní důvod se skládá ze šesti částí týkajících se následujících aspektů napadeného rozhodnutí:

- závažnosti protiprávního jednání a rozdílného zacházení;
- délky trvání protiprávního jednání;
- nesprávného použití přitěžujících okolností a nezohlednění polehčujících okolností;
- nesprávné použití sdělení o spolupráci;
- porušení zásady rovného zacházení a proporcionality;
- neúčinnost více odrazujícího účinku a neschopnost zaplatit pokutu.

K první části, týkající se závažnosti protiprávního jednání a rozdílného zacházení

Argumenty účastníků řízení

⁹⁹ Podle žalobkyně, Komise nemohla kvalifikovat protiprávní jednání, kterého se dopustila, jako „velmi závažné“ (bod 300 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tvrdí, že toto protiprávní jednání mělo být považováno za „středně závažné“ a že by si zasloužila rozdílné zacházení, pokud by Komise patřičně zohlednila okolnosti věci,

zejména skutečnost, že nebyla jedním z iniciátorů kartelové dohody ani uzavřeného okruhu, že nebyla úplným účastníkem kartelové dohody, že na pět až šest měsíců odstoupila, že její odstoupení mělo negativní dopad na kartelovou dohodu a že její role byla pouze pasivní, zatímco role hybné síly kartelové dohody byla převzata ostatními účastníky. Dále, skutečný účinek protiprávního jednání, které je jí vytýkáno, byl nevýznamný vzhledem k tomu, že velká část její výroby byla získána BASF nebo prodána prostřednictvím jejích distributorů. Úctované ceny se totiž pravidelně nacházely pod „doporučenou úrovní“.

100 Dále žalobkyně uplatňuje, že Komise při použití rozdílného zacházení nezohlednila relativní váhu dotčených podniků. S ohledem na relativně velký nepoměr ve velikosti uvedených podniků odrážející se v jejich obratech a počtu zaměstnanců a skutečné schopnosti žalobkyně způsobit škodu, základní částka posledně jmenované měla být podstatně nižší než základní částky ostatních podniků. Dále Komise měla zohlednit existenci spolupráce mezi ostatními účastníky, zejména Heubach, SNCZ a Trident, v porovnání s malým podnikem, jako je žalobkyně. Zdůrazňuje, že její vliv byl jiný než vliv vykonávaný ostatními dotčenými podniky a byl podstatně menší, než jaký odpovídá podílu na trhu, který sloužil jako základ pro výpočet výše pokuty Komisí (viz v tomto ohledu bod 53 výše).

101 S ohledem na výše uvedené žalobkyně tvrdí, že pokud jde o ni, Komise stanovila nadměrnou základní částku.

102 Podle Komise, žalobkyně zaměňuje otázku závažnosti protiprávního jednání s otázkou její vlastní účasti na protiprávním jednání. Pokud jde o tvrzení týkající

se rozdílného zacházení, připomíná, že podniky rozdělila do dvou kategorií, přičemž žalobkyně byla zařazena do první kategorie spolu se třemi dalšími podniky. Vzhledem k tomu, že podíl na trhu žalobkyně, kterou ona sama ohodnotila na přibližně 30 %, byl zdaleka největší, podle Komise není žádný důvod, aby s ní zacházela rozdílně. V duplice Komise dodává, že žalobkyně nepředložila žádný relevantní důkaz prokazující, že nepatřila mezi hlavní výrobce fosfátu zinku v EHP a že do stejné kategorie jako oni byla zařazena nesprávně.

Závěry Soudu

- 103 Podle bodu 1 A pokynů je Komise výslovně povinna brát v úvahu při posuzování závažnosti protiprávního jednání, kromě jeho povahy a velikosti relevantního zeměpisného trhu, jeho skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit.
- 104 Z tohoto rozhodnutí, jakož i z pokynů, jejichž zásady se v něm uplatňují, vyplývá, že pokud je závažnost protiprávního jednání zaprvé posuzována v závislosti na vlastnostech protiprávního jednání, jako je povaha a dopad na trh, je zadruhé určována v závislosti na podmínkách, ve kterých se nachází dotčený podnik, což kromě jiného vede Komisi ke zohlednění, vedle velikosti a schopností podniku, nejen případných přitěžujících okolností, ale rovněž případných polehčujících okolností (viz rozsudek Soudu ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-191/98, T-212/98 až T-214/98, Recueil, s. II-3275, bod 1530 a tam uvedená judikatura).

- 105 Argumenty předložené žalobkyní v rámci této první části se týkají její vlastní účasti na protiprávním jednání spíše než vlastních prvků daného protiprávního jednání. Soud je toho názoru, že argumenty vycházející z toho, že žalobkyně nebyla jedním z podněcovatelů kartelové dohody ani účastníkem „uzavřeného okruhu“, že nebyla úplným účastníkem kartelové dohody a že její role byla pouze pasivní musejí být posouzeny v rámci přezkoumání otázek týkajících se přitěžujících a polehčujících okolností (viz body 118 až 133 níže). Ohledně odstoupení žalobkyně od kartelové dohody, tento prvek vznáší otázku délky trvání protiprávního jednání, která bude řešena níže v bodech 111 až 114.
- 106 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého byl skutečný účinek jejího protiprávního jednání nevýznamný, postačí zdůraznit, že při stanovení obecné úrovně pokut se nezohledňují účinky vyplývající ze skutečného chování, o kterém podnik tvrdí, že jej přijal, ale účinky vyplývající z celkového protiprávního jednání, na kterém se podílel (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 39 výše, bod 152, a rozsudek Soudu ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, T-224/00, Recueil, s. II-2597, bod 160).
- 107 Ohledně bodu, podle kterého Komise nezohlednila relativní váhu dotčených podniků při uplatnění rozdílného zacházení ani skutečnou schopnost žalobkyně způsobit škodu, je třeba jej přezkoumat v rámci bodu vycházejícího z porušení zásady rovného zacházení a zásady proporcionality (viz body 148 až 165 níže).
- 108 Konečně Soud již zamítnul jiné argumenty vznesené žalobkyní v rámci druhé části prvního žalobního důvodu, tedy skutečnost, že existoval uzavřený okruh (viz bod 88 výše) a že měla na trhu malý vliv (viz body 58 až 62 výše).

Ke druhé části, týkající se délky trvání protiprávního jednání

Argumenty účastníků řízení

- 109 Žalobkyně uplatňuje, že Komise neprávem jednak došla k závěru, že se dopustila protiprávního jednání stejné délky trvání jako ostatní účastníci, tedy čtyř let a jednoho měsíce, a jednak z tohoto důvodu zvýšila o 40 % výchozí bod pokuty stanovený podle závažnosti protiprávního jednání. Komise nezohlednila skutečnost, že žalobkyně odstoupila od kartelové dohody na dobu pěti až šesti měsíců. V důsledku toho popřela zásadu rovného zacházení, jakož i vlastní rozhodovací praxi, a nesprávně použila pokyny. Podle žalobkyně, zvýšení výchozího bodu za účelem zohlednění délky trvání mělo být výrazně nižší než 40 %.
- 110 Komise odkazuje na argumenty, které uplatnila v odpovědi na první část prvního žalobního důvodu.

Závěry Soudu

- 111 Jak je uvedeno v bodech 36 až 44 výše, Komise oprávněně učinila závěr, že žalobkyně se účastnila protiprávního jednání nepřetržitě od 24. března 1994 do 13. května 1998. Proto druhá část druhého žalobního důvodu nemůže být přijata.

- 112 V každém případě, i kdyby argumenty žalobkyně byly opodstatněné, konečná částka pokuty by nebyla změněna. Komise by stále byla oprávněna učinit závěr, že žalobkyně se dopustila protiprávního jednání střední délky trvání, tedy od 24. března 1994 do března 1995, a následně od srpna 1995 do 13. května 1998. Zvýšení za délku trvání o 35 % by bylo přiměřené. Nicméně vzhledem k početným operacím v rámci použití sdělení o spolupráci, jakož i k maximální hranici 10 % obratu dosaženého v předchozím hospodářském roce dotčeným podnikem, zvýšení přibližně o 35 % namísto 40 % nemění konečnou výši pokuty žalobkyně.
- 113 Konečně, pokud jde o argument předložený žalobkyní v průběhu jednání, podle kterého Komise neměla zvýšit pokuty o 10 % za rok, postačí konstatovat, že nebyl vznesen v žalobě a že je novým žalobním důvodem, který je nepřípustný na základě čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu.
- 114 Z těchto různých důvodů musí být druhá část druhého žalobního důvodu zamítnuta.

Ke třetí části, týkající se nesprávného použití přitěžujících okolností a nezohlednění polehčujících okolností

Argumenty účastníků řízení

- 115 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že není odůvodněné, aby Komise vůči ní zohlednila přitěžující okolnosti tím, že ji zahrnuje mezi účastníky, kteří vyvinuli „společnou

iniciativu“ k vytvoření kartelové dohody. Dodává, že Komise dostatečně nezohlednila skutečnost, že ostatní podniky stály na počátku kartelové dohody a tvořily „uzavřený okruh“, že se tedy ke kartelové dohodě připojila až později a že nikdy nebyla úplným účastníkem. Komise porušila pokyny tím, že jí neposkytla příznivější zacházení z uvedených důvodů.

- 116 Zadruhé žalobkyně uplatňuje, že s ohledem na to, že v projednávané věci nezohlednila žádnou polehčující okolnost, se Komise dopustila pochybení a porušila svoji rozhodovací praxi, jakož i pokyny. Odkazujíc na své argumenty uvedené výše tvrdí, že Komise opomněla zohlednit skutečnost, že byla pozvána, aby se přidala k již existující kartelové dohodě, že nikdy nebyla účastníkem „uzavřeného okruhu“ a že jí nikdy nebyl přidělen žádný zákazník, kromě jediného případu za účelem ochrany ostatních účastníků kartelové dohody. Komise nezohlednila ani skutečnost, že v praxi žalobkyně prováděla sporné dohody pouze ve velmi omezeném rozsahu, jak prokazuje její odstoupení od kartelové dohody, nižší ceny na severském trhu a skutečnost zjištěná Komisí (bod 118 odůvodnění napadeného rozhodnutí), že často byla na setkáních ve sporu s ostatními účastníky, zejména s Britannia, pokud jde o prodeje ve Spojeném království a cenovou válku. Dále je žalobkyně toho názoru, že Komise nezohlednila skutečnost, že byla v určité míře přinucena připojit se ke kartelové dohodě, protože jednak někteří z jejich účastníků byli rovněž významnými zákazníky, a jednak ztrácela svého nejvýznamnějšího zákazníka a distributora na kontinentu, tedy BASF.

- 117 Komise je toho názoru, že jednak postačí uvést, že napadené rozhodnutí nezohlednilo přítěžující okolnosti vůči žalobkyni. Dále je Komise toho názoru, že argumenty posledně jmenované týkající se údajných polehčujících okolností musí být zamítnuty.

Závěry Soudu

- 118 Jak vyplývá z judikatury, pokud se protiprávního jednání dopustilo více podniků, je namístě přezkoumat závažnost účasti každého z nich na protiprávním jednání (rozsudky Suiker Unie a další v. Komise, bod 35 výše, bod 623, a Komise v. Anic Partecipazioni, bod 39 výše, bod 150), za účelem zjištění, zda v jejich případě existují přitěžující nebo polehčující okolnosti.
- 119 Tento závěr je logickým důsledkem zásady individuality trestů a sankcí, podle které lze podnik potrestat pouze za skutečnosti, které jsou mu individuálně vytýkány, což je zásada použitelná na veškerá správní řízení, která mohou vést k sankcím na základě pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže (rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757, bod 63).
- 120 Body 2 a 3 pokynů stanoví upravení základní částky pokuty v závislosti na určitých přitěžujících a polehčujících okolnostech, ve kterých se nacházejí jednotlivé dotčené podniky.
- 121 Především, pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého Komise zohlednila přitěžující okolnost vůči ní tím, že ji zařadila mezi účastníky, kteří společně iniciovali vytvoření kartelové dohody, postačí poznamenat, že je ve skutečnosti neopodstatněný. Komise totiž nezohlednila žádnou přitěžující okolnost vůči žalobkyni (body

314 až 319 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V každém případě, pokud by Komise dospěla k závěru, že existuje přitěžující okolnost v případě ostatních dotčených podniků s ohledem na skutečnost, že byli vůdci a podněcovateli protiprávního jednání, nijak by to nezměnilo výši pokuty uložené žalobkyni.

- 122 Ze stejných důvodů nemůže být přijat argument žalobkyně, podle kterého Komise měla shledat existenci přitěžující okolnosti na základě skutečnosti, že ostatní podniky tvořily uzavřený okruh (viz v tomto ohledu bod 88 výše).
- 123 Následně je rovněž namístě zamítnout žádost směřující ke snížení výše pokuty na základě polehčujících okolností.
- 124 Zaprvé, žalobkyně se dovolává skutečnosti, že byla pozvána, aby se připojila ke kartelové dohodě, která již existovala, že nebyla účastníkem uzavřeného okruhu a že jí nikdy nebyl přidělen zákazník. Jak je uvedeno v bodě 71 výše, Komise oprávněně nečinila závěr, že kartelová dohoda existovala před dnem 24. března 1994. Dále žádný prvek ve spisu neprokazuje existenci uzavřeného okruhu, jíž se dovolává žalobkyně (viz v tomto ohledu bod 88 výše). Konečně Komise oprávněně učinila závěr, že žalobkyně se účastnila dohody o přidělení zákazníků, včetně Teknos (viz bod 86 výše).
- 125 Mimoto je Soud toho názoru, že účastník protiprávního jednání se ze zásady nemůže dovolávat polehčujících okolností vycházejících z jednání ostatních účastníků uvedeného protiprávního jednání. V projednávané věci skutečnost, že ostatní členové kartelové dohody byli v kartelové dohodě angažováni dříve nebo důkladněji, by mohla případně být přitěžující okolnost zohledněná vůči nim, ale nikoli polehčující okolnost ve prospěch žalobkyně.

126 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého byla její role v kartelové dohodě pouze pasivní, je třeba zdůraznit, že „výlučně pasivní nebo následovnická role“ podniku při provádění protiprávního jednání je skutečně, je-li prokázána, polehčující okolností na základě bodu 3 první odrážky pokynů. Tato pasivní role v sobě zahrnuje, že dotčený podnik má „rezervovaný postoj“, tedy že se aktivně neúčastní vypracování protisoutěžní dohody nebo protisoutěžních dohod. Z judikatury vyplývá, že v rámci prvků, které mohou odhalit pasivní roli podniku v kartelové dohodě, lze zohlednit výrazně sporadičtější účast na setkáních ve srovnání s běžnými účastníky kartelové dohody, jakož i opožděný vstup na trh, který je předmětem protiprávního jednání, bez ohledu na délku trvání účasti na protiprávním jednání, nebo také existenci výslovných prohlášení učiněných v tom smyslu zástupci ostatních podniků, které se účastnily protiprávního jednání (viz rozsudek Cheil Jedang v. Komise, bod 84 výše, body 167 a 168 a tam uvedená judikatura, a rozsudek Soudu ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil, s. II-1181, bod 331). Nicméně jak již bylo uvedeno v bodech 82 až 87 výše, žalobkyně v projednávané věci neprokázala existenci takového „rezervovaného postoje“.

127 Zadruhé se žalobkyně domnívá, že měla mít výhodu ze snížení výše pokuty z důvodu skutečnosti, že „prováděla sporné dohody pouze ve velmi omezené míře“. Zdá se, že vytýká Komisi, že nezohlednila polehčující okolnost vyplývající ze skutečného neprovádění dohod o protiprávním jednání na základě bodu 3 druhé odrážky pokynů.

128 K tomuto účelu je třeba ověřit, zda jsou okolnosti předkládané žalobkyní takové povahy, aby prokázaly, že se během období, kdy se k protiprávním dohodám připojila, skutečně zdržela jejich uplatňování přijetím soutěžního jednání na trhu (viz v tomto smyslu rozsudky Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, bod 106 výše, bod 268 a tam uvedenou judikaturu).

- 129 Jelikož se žalobkyně plně účastnila kartelové dohody (viz body 81 až 87 výše), Soud je toho názoru, že nepřijala soutěžní jednání na trhu ve smyslu judikatury uvedené v bodě 128 výše. Je třeba v tomto ohledu zdůraznit, že žalobkyně přiznala, že ukončila své údajné odstoupení v srpnu 1995, aby mohla mít prospěch z protiprávního jednání (bod 67 prohlášení Union Pigments). Zjevně tedy odmítla možnost přijmout soutěžní jednání na trhu a upřednostnila čerpání výhod z kartelové dohody.
- 130 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého prodávala výrobky pod doporučenou cenou, je třeba poznamenat, že skutečnost, že podnik, jehož účast na jednání ve vzájemné shodě se soutěžiteli ve věci cen byla prokázána, se na trhu nechoval způsobem dohodnutým se soutěžiteli, není nutně prvkem, který musí být zohledněn jakožto polehčující okolnost. Podnik, který navzdory jednání ve vzájemné shodě se soutěžiteli sleduje politiku odchýlnou od dohodnuté politiky, totiž jednoduše může mít v úmyslu využít kartelovou dohodu ve svůj prospěch (viz v tomto smyslu rozsudek Cascades v. Komise, bod 41 výše, bod 230).
- 131 Ohledně argumentu žalobkyně, podle kterého soutěžila s Britannia navzdory kartelové dohodě, je třeba zdůraznit, že je nesporné, že tyto podniky se pokusily odvést zákazníky ostatním podnikům v roce 1994 a že dne 9. ledna 1995 zorganizoval James Brown setkání s Britannia a žalobkyní, aby se pokusil situaci zlepšit (bod 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zdá se, že účastníci nemohli dospět k dohodě, která by vyřešila těžkosti této trvající situace. Je nesporné, že tento konflikt ukazuje jistou úroveň hospodářské soutěže mezi danými podniky. Nicméně Komise v napadeném rozhodnutí netvrdila, že kartelová dohoda zabránila jakékoli hospodářské soutěži na trhu. Navíc žalobkyně nepředložila důkaz prokazující, že její konflikt s Britannia probíhal po celou dobu trvání protiprávního jednání.

- 132 V každém případě je zjevné, že žalobkyně se účastnila setkání dne 9. ledna 1995, protože se považovala za dotčenou hospodářskou soutěž, a hodlala tedy uzavřít novou dohodu.
- 133 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise měla zohlednit skutečnost, že byla přinucena připojit se k dohodě. Jak již Soud konstatoval, tento argument musí být zamítnut (viz bod 63 výše).
- 134 Z toho vyplývá, že třetí část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke čtvrté části, týkající se nesprávného použití sdělení o spolupráci

Argumenty účastníků řízení

- 135 Žalobkyně je toho názoru, že snížení o 50 %, které jí Komise udělila na základě sdělení o spolupráci je nedostatečné. Uvádí, že nové oznámení [sdělení] Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. C 45, s. 3, dále jen „nové sdělení“) je odlišné od sdělení o spolupráci v tom, že posledně uvedené sdělení požaduje, aby podnik předložil „určující“ důkazy a nestanoví úplnou imunitu podnikům, které měly iniciativní nebo určující roli při protiprávní činnosti. Žalobkyně tvrdí, že ačkoli napadené rozhodnutí vyvolává dojem, že kartelová dohoda byla výsledkem společné iniciativy, Komise nyní uznává, že nikdy netvrdila, že byla podněcovatelkou nebo hrála v kartelové dohodě určující roli. Dále žalobkyně tvrdí, že Komisi předala informace, které jí umožnili seznámit se se skutečností, že

ostatní účastníci po šetřeních rozhodli o vytvoření EMZP. Žalobkyně poznamenává, že v rozhodnutí Komise 1999/60/ES ze dne 21. října 1998 v řízení podle článku 85 Smlouvy o ES (IV/35.691/E-4 – Předizolované trubky) (Úř. věst. L 24, s. 1), Løgstør, jeden z podniků, které měly výhodu ze snížení, uvědomil Komisi, že členové kartelu se po šetřeních rozhodli pokračovat v jeho činnosti. Žalobkyně dodává, že Komisi poskytla ústní vysvětlení a seznam setkání. Konečně žalobkyně popírá, že by uvedla, že šetření provedená v provozovnách účastníků kartelové dohody neposkytnula dostatečné důvody k zahájení řízení.

- 136 Komise tvrdí, že rozdíl mezi sdělením o spolupráci a novým sdělením, který uvádí žalobkyně, je zcela nerelevantní, neboť nikdy netvrdila, že byla podněcovatelkou nebo že měla v kartelové dohodě určující roli. Ohledně argumentu žalobkyně, podle kterého Komise v projednávané věci nesprávně použila sdělení o spolupráci, tento argument je zcela nepodložený.

Závěry Soudu

- 137 Úvodem je třeba zdůraznit, že, jak bylo uvedeno v bodech 351 až 353 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žádný z dotčených podniků nesplnil podmínky pro použití bodu B nebo bodu C sdělení o spolupráci. Jednání podniků tedy musí být posouzeno na základě bodu D uvedeného sdělení nazvaného „Podstatné snížení výše pokuty“.

- 138 Podle bodu D odst. 1 „[p]okud podnik spolupracuje, aniž by byly splněny všechny podmínky uvedené v [bodech] B a C, má nárok na 10% až 50% snížení výše pokuty, která by mu byla uložena, pokud by ke spolupráci nedošlo“.
- 139 V projednávané věci, Komise přiznala žalobkyni snížení pokuty o 50 %, tedy maximální snížení, které Komise může udělit na základě bodu D odst. 1 sdělení o spolupráci (bod 354 až 356 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně tvrdí, že Komise mu měla udělit ještě významnější snížení. Nicméně nepochybně použít bodu D odst. 1 v projednávané věci. Navíc nepochybně, že Komise při šetřeních provedených v jejích provozovnách shromáždila rozhodující a přímé důkazy protiprávního jednání, a že tedy nesplňuje podmínky pro použití bodu B a C. Vzhledem k tomu, že Komise v souladu s bodem D odst. 1 sdělení o spolupráci přiznala žalobkyni maximální snížení o 50 % je Soud toho názoru, že argument žalobkyně je v tomto ohledu zcela nepodložený.
- 140 Pokud jde o nové sdělení, bylo zveřejněno v Úředním věstníku až dne 19. února 2002 a sdělení o spolupráci nahrazuje podle svého bodu 28 až ode dne 14. února 2002. Za těchto okolností není nové sdělení v projednávané věci relevantní (viz v tomto smyslu rozsudek Tokai Carbon a další v. Komise, bod 126 výše, bod 273). Mimoto argument žalobkyně je v tomto ohledu (viz bod 135 výše) nerelevantní, neboť Komise nikdy netvrdila, že byla podněcovatelkou nebo že měla v kartelové dohodě určující roli.
- 141 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtá část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

K páté části, vycházející z porušení zásad rovného zacházení a proporcionality

Argumenty účastníků řízení

- 142 Žalobkyně tvrdí, že byla sankcionována relativně přísněji než „členové uzavřeného okruhu“, kteří tak hráli aktivnější roli při vytvoření a řízení provádění kartelové dohody a kteří se jí účastnili nepřetržitě. V důsledku toho Komise porušila zásadu rovného zacházení a zásadu proporcionality a porušila pokyny.
- 143 Žalobkyně připomíná, že měla výhodu ze snížení, protože pokuta překročila 10 % jejího celosvětového obratu. Přitom základní částka žalobkyně (4,2 milionů eur) překročila 60 % jejího celosvětového obratu v roce 2001. Oproti tomu pokuta uložená Britannia, Heubach a James Brown nepřekročila 10 % jejich celosvětových obrátů. Konečná výše pokuty uložené žalobkyni po použití sdělení o spolupráci překročila 5 % uvedeného obratu, což je pokuta stejně přísná jako pokuta uložená Heubach. Ačkoli po použití sdělení o spolupráci žalobkyně měla výhodu ze snížení o 50 % a Heubach ze snížení o 10 %, tato skutečnost ukazuje, že posledně jmenovaná byla sankcionována přísněji, v poměru o 80 %, přičemž konečná částka ukazuje, že pokuta uložená Heubach byla pouze o 8 % přísnější než pokuta uložená žalobkyni. V důsledku toho Komise porušila zásadu rovného zacházení a zásadu proporcionality.
- 144 Navíc Komise přijala jako výchozí bod pro výpočet výše pokuty tutéž částku 3 miliony eur prakticky pro všechny podniky, nezávisle na jejich velikosti. Žalobkyně

uplatňuje, že ačkoli dotčené podniky disponovaly víceméně podobnými podíly na trhu, jejich velikosti byly, a dosud jsou, významně odlišné, jak potvrzují jejich obraty, což je důležitý faktor při určování jejich „skutečného“ vlivu na trhu. Volbou téhož výchozího bodu pro všechny účastníky uložila Komise o mnoho těžší sankci podnikům, které stejně jako žalobkyně měly nižší obrat. Komise porušila zásadu proporcionality, neboť pokuty nejsou přiměřené síle jednotlivých podniků, určené podílem na trhu, velikostí a obratem.

145 Žalobkyně připomíná, že pokyny stanoví zařazení protiprávního jednání do tří kategorií, a tedy použití rozdílného zacházení na dotčené podniky podle povahy protiprávního jednání, které je jim kladeno za vinu. Jak uvedl Soud v rozsudku *Acerinox v. Komise*, bod 29 výše (bod 78), je mimoto „nezbytné brát v úvahu skutečnou hospodářskou schopnost původců protiprávního jednání způsobit významnou škodu jiným subjektům, zejména pak spotřebitelům, a určit výši pokuty na úrovni, která zaručí její dostatečně odrazující účinek [bod 1 A čtvrtá odrážka (pokynů)]“. Soud rovněž rozhodl, že uvnitř každé ze tří výše uvedených kategorií lze připustit „zvážení stanovené částky [...], aby se vzala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný rozdíl ve velikosti podniků – účastníků protiprávního jednání stejné povahy, a následně přijmout obecný výchozí bod podle konkrétní povahy jednotlivých podniků [bod 1 A šestá odrážka (pokynů)]“. Soud v téže věci dospěl k závěru, že podíly, které patřily jednotlivým podnikům, jsou relevantní pro určení vlivu, který mohl daný podnik vykonávat na trhu, ale že nejsou určující pro učinění závěru, že podnik patří do silné hospodářské entity (rozsudek *Acerinox v. Komise*, bod 29 výše, bod 88; rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, *Baustahlgewebe v. Komise*, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 139). Žalobkyně tvrdí, že Komise v projednávané věci nepřezkoumala otázku, zda existoval výrazný nepoměr mezi podniky, které se účastnily protiprávního jednání, a opomněla přiměřeně zohlednit velikost a hospodářskou sílu dotčených podniků, a tedy jejich vliv na trhu. Zásada rovného zacházení se stejným typem protiprávního jednání měla vést Komisi k tomu, aby podnikům uložila pokuty v různé výši.

- 146 Žalobkyně se domnívá, že pokud by Komise správně použila svůj „široký prostor pro uvážení“, musela by zohlednit faktory, jež by odůvodnily nižší pokutu, kterou jí uložila. Uvádí, že jak vyplývá například z rozsudku Soudního dvora ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française a další v. Komise* (100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825), na který odkazuje Komise ve své žalobní odpovědi, posledně jmenovaná musí při posuzování závažnosti protiprávního jednání zohlednit zejména objem a hodnotu zboží, které je předmětem protiprávního jednání, jakož i velikost a hospodářskou sílu podniku, a tedy jeho vliv, který může vykonávat na trhu (bod 120). Žalobkyně znovu tvrdí, že skutečně neměla moc uplatnit ceny dohodnuté v rámci kartelové dohody. Dále její finanční situace byla slabá ve srovnání s finanční situací ostatních dotčených podniků. Vliv, který tedy mohla mít v daném případě na trhu, byl podstatně menší, než vliv odpovídající části trhu, která sloužila jako základ pro výpočet pokuty Komisí.
- 147 Komise zpochybňuje argumentaci žalobkyně. Zejména poznamenává, že posledně jmenovaná mlčky přechází skutečnost, že pokuta, která jí byla uložena, je zdaleka nejnižší. Tato pokuta je desetkrát nižší než pokuta uložená Heubach, zatímco oba podniky měly podobné podíly na trhu a z kartelové dohody měly teoreticky stejný prospěch.

Závěry Soudu

- 148 Žalobkyně v zásadě uplatňuje, že Komise při stanovení výše pokuty dostatečně nezohlednila její velikost a její vlastní odpovědnost, a že tedy porušila zásadu rovného zacházení a zásadu proporcionality. Rovněž je třeba za daných souvislostí

přezkoumat argument žalobkyně, podle kterého Komise nezohlednila relativní váhu podniků při použití rozdílného zacházení ani skutečnou schopnost žalobkyně způsobit škodu (viz bod 107 výše).

149 Především je třeba připomenout jednak, že jediná výslovná zmínka o obratu obsažená v čl. 15. odst. 2 nařízení č. 17 se týká maximální hranice, kterou pokuta nemůže překročit, a jednak, že tato hranice je považována za hranici vztahující se k celkovému obratu (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française a další v. Komise*, 103/80, Recueil, bod 146 výše, bod 119). Při dodržení této hranice může Komise v zásadě stanovit pokutu na základě obratu dle své volby pokud jde o zeměpisnou oblast a dotyčné výrobky (rozsudek Soudu ze dne 15. března 2000, *Cimenteries CBR a další v. Komise*, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 5023), aniž by musela použít přesnou výši celkového obratu nebo obratu dosaženého na relevantním výrobním trhu. Konečně, jestliže pokyny nestanoví výpočet pokut v závislosti na zjištěném obratu, nebrání také tomu, aby byl takový obrat vzat v úvahu za podmínky, že volba učiněná Komisí není založena na zjevně nesprávném posouzení (rozsudek *Tokai Carbon a další v. Komise*, bod 126 výše, bod 195).

150 V projednávaném případě je třeba připomenout, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise považovala za nutné uplatnit ve vztahu k podnikům odlišné zacházení za účelem zohlednění „zda účastníci protiprávního jednání skutečně měli hospodářskou schopnost způsobit významnou škodu soutěžitelům a stanovit výši pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečně odrazující účinek“ (bod 304 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dodala, že bylo nutné „zohlednit zvláštní váhu jednotlivých podniků, a tedy skutečný dopad jejich protiprávního jednání na hospodářskou soutěž“. Pro účely posouzení uvedených skutečností se Komise rozhodla vycházet z obratu dosaženého z prodeje běžného fosfátu zinku v EHP v posledním hospodářském roce, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání. Uvádí, že

žalobkyně byla jedním z hlavních výrobců fosfátu zinku v EHP, neboť měla podíl na trhu přibližně 20 %, a zařadila ji tedy do první kategorie (bod 308 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Výchozí bod pokuty byl stanoven pro všechny podniky první kategorie ve výši 3 milionů eur. Výchozí bod pro James Brown, který měl podíl na trhu přibližně 5 %, byl stanoven ve výši 750 000 eur.

- 151 Ačkoli Komise porovnávala relativní význam dotyčných podniků na základě obratu dosaženého z prodeje fosfátu zinku v EHP, rovněž vycházela z podílů podniků na relevantním trhu za účelem jejich zařazení do dvou různých kategorií. Komise totiž vypočítala podíly dotyčných podniků na trhu jednak na základě obrátů dosažených na relevantním trhu uvedených v tabulce uvedené v bodě 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jednak na základě informací obsažených ve spisu. Opodstatněnost tohoto postupu nebyla žalobkyní napadena.

- 152 V analýze „skutečné hospodářské schopnosti účastníků protiprávního jednání způsobit významnou škodu soutěžitelům“, která zahrnuje posouzení skutečného významu uvedených podniků na dotčeném trhu, tedy jejich vlivu na dotčený trh, představuje celkový obrat pouze neúplný pohled na věc. Nemůže totiž být vyloučeno, že silný podnik s množstvím různých aktivit je na konkrétním výrobním trhu přítomen pouze podružně. Zároveň nelze vyloučit, že podnik s významným postavením na zeměpisném trhu mimo Společenství má na trhu Společenství nebo v EHP pouze slabé postavení. V takových případech pouhá skutečnost, že dotyčný podnik dosahuje významného celkového obratu neznamena nutně, že má rozhodující vliv na dotčeném trhu. Proto Soudní dvůr v rozsudku ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, bod 145 výše (bod 139), zdůraznil, že je-li pravda, že podíly podniku na trhu nejsou rozhodující pro učinění závěru, že podnik patří do silné hospodářské entity, jsou naopak relevantní pro zjištění vlivu, který podnik může mít na trhu (viz rozsudek Archer Daniels Midland a Archer

Daniels Midland Ingredients v. Komise, bod 106 výše, bod 193). V projednávaném případě Komise zohlednila jak podíl na trhu, tak obrat dotčených podniků na dotčeném trhu, což jí umožnilo zjistit relativní význam jednotlivých podniků na relevantním trhu.

153 Z toho vyplývá, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení ve své analýze „skutečné hospodářské možnosti původců protiprávního jednání“ ve smyslu bodu 1 A čtvrtého odstavce pokynů.

154 Dále ze srovnání obrátů dosažených na trhu podniky spadajícími do první kategorie uvedených v tabulce v bodu 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že je správné, aby uvedené podniky byly seskupeny a aby jim byl uložen stejný výchozí bod. Žalobkyně tedy v roce 1998 dosáhla obrátu na dotčeném trhu v EHP ve výši 3,2 milionů eur. Společnost Heubach dosáhla obrátu ve výši 3,7 milionů eur, Trident 3,69 milionů eur a SNCZ 3,9 milionů eur. Britannia, která v roce 1998 přestala vykonávat jakoukoli ekonomickou činnost, dosáhla v roce 1996 obrátu na dotčeném trhu v EHP ve výši 2,78 milionů eur.

155 Nicméně platí, že rozdělení do kategorií musí dodržovat zásadu rovného zacházení, podle které je zakázáno zacházet se stejnými situacemi odlišně, nebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (rozsudek Soudu ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, dále jen „rozsudek FETTCSA“, bod 406). V témže smyslu stanoví pokyny v bodě 1 A šestém odstavci, že „značný“ nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu, je jednoznačně takové povahy, že odůvodňuje rozlišení za účelem posouzení závažnosti protiprávního jednání. Dále, podle judikatury výše pokut musí být alespoň přiměřená ve vztahu ke skutečnostem

zohledněným při posuzování závažnosti protiprávního jednání (rozsudek Soudu ze dne 12. července 2001, *Tate & Lyle a další v. Komise*, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, Recueil, s. II-2035, bod 106).

- 156 Následně, pokud Komise rozdělí dotyčné podniky do kategorií za účelem stanovení výše pokut, musí být stanovení prahových hodnot pro jednotlivé takto určené kategorie soudržné a musí být objektivně odůvodněno (rozsudek *FETTCSA*, bod 416, a *LR AF 1998 v. Komise*, bod 87 výše, bod 298).
- 157 Ovšem v projednávaném případě žalobkyně, ačkoli dosáhla celkového obratu pouze 7 milionů eur v roce 2000, byla zařazena do stejné kategorie jako *Britannia*, *Heubach*, *Trident* a *SNCZ*, které měly celkový obrat přibližně 55,7 milionů eur, 71 milionů eur, 76 milionů eur a 17 milionů eur. Z toho však nelze odvodit porušení zásady proporcionality ani zásady rovného zacházení. Jak bylo vysvětleno ve výše uvedených bodech 150 a 151, uvedené rozdílné podniky byly seskupeny proto, že měly podobný obrat na dotčeném trhu a velice podobné podíly na trhu. Seskupení podniků na uvedeném základě bylo soudržné a bylo objektivně odůvodněno. Dále je Soud toho názoru, že rozdíl ve velikosti žalobkyně v poměru k velikostem ostatních dotčených podniků nebyl natolik významný, aby byla žalobkyně zařazena do jiné kategorie (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 9. července 2003, *Daesang a Sewon Europe v. Komise*, T-230/00, Recueil, s. II-2733, body 69 až 77).
- 158 Pro úplnost je třeba uvést, že za okolností projednávané věci byl dostatečně zohledněn celkový obrat žalobkyně při použití maximální výše 10 % stanovené čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17. Jak bylo uvedeno výše v bodech 16 a 17, pokuta žalobkyně byla snížena na 700 000 eur s cílem respektovat uvedenou maximální výši předtím, než byla dále snížena na 350 000 eur za spolupráci. Cílem maximální výše 10 % je předcházet tomu, aby pokuty byly nepřiměřené v poměru k významu podniku (rozsudek *Musique diffusion française a další v. Komise*, bod 146 výše, bod 119).

Použití uvedené maximální hranice v projednávaném případě zajistilo, že pokuta uložená žalobkyni byla přiměřená k její velikosti. S ohledem na velmi závažnou povahu protiprávního jednání a skutečnost, že protiprávní jednání trvalo více než čtyři roky mohla být výše pokuty mnohem vyšší, pokud by žalobkyně nebyla malým podnikem a pokud by neměla výhodu z použití maximální výše 10 %.

159 Žalobkyně tvrdí, že ve srovnání s pokutami ostatních podniků není její pokuta přiměřená k její velikosti. Přitom Komise není povinna provádět výpočet výše pokuty z částek založených na obratu dotyčných podniků. Navíc není povinna zajistit, v případě že pokuty jsou uloženy více podnikům účastnícím se stejného protiprávního jednání, aby konečné výše pokut pro dotyčné podniky, k nimž došel výpočet, odrážely veškeré rozdíly mezi uvedenými podniky, pokud jde o jejich celkový obrat nebo obrat na relevantním výrobním trhu (rozsudek Dansk Rørindustri v. Komise, bod 32 výše, bod 202).

160 Ohledně argumentu žalobkyně, podle kterého měla po použití sdělení o spolupráci výhodu ze snížení o 50 % a Heubach ze snížení o 10 %, což znamená, že poslední jmenovaná byla sankcionována přísněji, v poměru o 80 %, postačí konstatovat, že Komise není povinna stanovit vyšší pokut v závislosti na sníženích, která přiznává v rámci sdělení o spolupráci.

161 Argumentace žalobkyně, podle které základní částka překročila 60 % jejího celkového obratu, není relevantní. Maximální hranice uložená čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 s tím, že pokuta nakonec uložená podniku je snížena v případě, že přesahuje 10 % jeho obratu, bez ohledu na průběžné početní operace určené ke zohlednění závažnosti a délky trvání protiprávního jednání, nezakazuje Komisi, aby v průběhu

výpočtu vycházela z průběžné částky přesahující 10 % obratu dotčeného podniku, pokud pokuta nakonec uložená tomuto podniku nepřesáhne uvedenou hranici (rozsudek Dansk Rørindustri v. Komise, bod 32 výše, bod 205).

- 162 Dále žalobkyně uplatňuje, že Komise porušila zásady rovného zacházení a proporcionality a že nezohlednila pokyny pro výpočet pokut, tím, že žalobkyně byla sankcionována přísněji než „členové uzavřeného okruhu“. Nicméně, jak je uvedeno v bodě 88 výše, existence údajného „uzavřeného okruhu“ nebyla zjištěna.
- 163 Navíc je nutné konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že její jednání bylo „méně závažné“ než jednání ostatních dotčených podniků.
- 164 Konečně je třeba poznamenat, pokud jde o zásadu rovného zacházení a s ohledem na výše uvedené, že použití pokynů v projednávaném případě umožnilo zajistit, že oba aspekty uvedené zásady byly dodrženy. Jednak všechny dotčené podniky měly společnou a nerozdílnou odpovědnost, neboť všechny se účastnily velmi závažného protiprávního jednání. Zaprvé tedy byla uvedená odpovědnost posouzena v závislosti na vlastních prvcích protiprávního jednání, jako jeho povaha a dopad na trh. A jednak zadruhé Komise provedla toto posouzení v závislosti na okolnostech, ve kterých se nacházely jednotlivé podniky, a zahrnula jejich velikost a schopnosti, délku trvání jejich účasti a spolupráci.
- 165 Z výše uvedeného vyplývá, že pátá část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

K šesté části, týkající se neužitečnosti více odrazujícího účinku a neschopnosti zaplatit pokutu

Argumenty účastníků řízení

- 166 Žalobkyně uplatňuje, že Komise se dopustila porušení podstatných procesních náležitostí, jakož i zásady proporcionality a zásady rovného zacházení tím, že nezohlednila skutečnost, že nebyl žádný důvod k více odrazujícímu účinku a že žalobkyně neměla prostředky na zaplacení pokuty.
- 167 Zprvė žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu proporcionality a zásadu rovného zacházení tím, že nepřezkoumala možnost méně přísných odrazujících opatření. Jak učinila v jiných případech, Komise měla zohlednit nejen podíl žalobkyně na trhu, ale rovněž „její obecnou velikost, aby zaručila, že sankce bude přiměřená a odrazující“ [rozhodnutí Komise 2002/742/ES, ze dne 5. prosince 2001 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-1/36.604 – Kyselina citronová) (Úř. věst. L 239, s. 18)]. Žalobkyně připomíná, že odstoupila od kartelové dohody v roce 1995, že okamžitě ukončila protiprávní jednání, jakmile Komise zasáhla, a že jako první s posledně jmenovanou při šetřeních spolupracovala. Po této nákladné zkušenosti byla žalobkyně pevně odhodlána podrobit se pravidlům hospodářské soutěže, a nebylo tedy nutné, aby byla přijata přísná odrazující opatření. Žalobkyně se domnívá, že Komise mohla v případě žalobkyně právoplatně zvážit možnost uložit jí pouze symbolickou pokutu. Tvrdí, že v důsledku toho měla

být pokuta snížena. Obává se, že byla obětí snahy Komise vyslat signál, jak ukazuje tiskové prohlášení Komise (IP/01/1797), že malé a střední podniky si nemají dělat iluze, že jim jejich velikost dává nárok na jakékoli příznivější zacházení, pokud jde o pokuty.

- 168 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise měla zohlednit její skutečnou platební schopnost zaplatit pokutu podle bodu 5 písm. b) pokynů a judikatury (rozsudek LR AF 1998 v. Komise, bod 87 výše, bod 308). Uvádí, že se nachází ve velmi tíživé finanční situaci. Pokud by měla zaplatit pokutu, její možnosti vrátit se do dřívějšího stavu a znovu nalézt konkurenceschopné postavení na trhu by byly zcela podlomeny.
- 169 Komise v žalobní odpovědi uznala, že v odpovědi na její žádost jí žalobkyně „poskytnula finanční zprávy vykazující špatnou finanční situaci“. Komise nicméně jednak vytýká žalobkyni, že nevyjádřila „obavy o svoji schopnost zaplatit jakoukoliv pokutu“, a jednak tvrdí, že za absence komentáře žalobkyně v této otázce nemohla posoudit skutečnou schopnost žalobkyně zaplatit pokutu. Žalobkyně odpovídá, že když Komise požadovala uvedené dokumenty, nepožadovala komentář týkající se její schopnosti zaplatit pokutu. Kromě toho slabost finanční situace žalobkyně a její pokusy obecně snížit náklady z důvodu uvedené situace byly Komisi dobře známy. Například dne 31. ledna 2001 poslala žalobkyně Komisi překlady prozatímní účetní závěrky za rok 2000 prokazující záporný konečný hospodářský výsledek ve výši 417 100 eur před zdaněním. Dopisem ze dne 31. ledna 2001 Komise poděkovala žalobkyni za roční účetní závěrku a ujistila ji, že „bude zohledněna při konečném posouzení“.
- 170 V odpovědi na argument Komise, podle kterého snížení pokuty žalobkyně odůvodněné skutečností, že se nachází v obtížné finanční situaci, by znamenalo udělit jí neodůvodněnou konkurenční výhodu, žalobkyně tvrdí, že tento předpoklad neplatí v projednávané věci. Trh se totiž změnil. Kromě toho tvrdí, že její majitelé

a řídicí orgány se změnili a že noví majitelé a vedoucí osoby, kteří již nejsou zatíženi rodinnými vazbami, jsou schopni přijmout odvážná rozhodnutí ve věci uvádění výrobků na trh a restrukturalizace podniku, která byla považována předchozími majiteli a vedoucími osobami za nemožná.

- 171 Komise zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalobkyně. Zdůrazňuje v tomto ohledu, že posledně jmenovaná nijak neodkazovala na neschopnost zaplatit pokutu ve „zvláštních sociálních souvislostech“ ve smyslu pokynů a že ani neposkytnula informace o stupni ziskovosti podniku. Mimoto žalobkyně nikdy neprojevila obavy o svoji schopnost zaplatit jakoukoliv pokutu.

Závěry Soudu

- 172 Pokud jde především o odrazující povahu pokuty, je třeba zdůraznit, že cílem čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 je udělit Komisi pravomoc ukládat pokuty, aby mohla plnit úkol dohledu, který jí svěřuje právo Společenství (rozsudky *Musique diffusion française* a další v. *Komise*, bod 146 výše, bod 105, a *Archer Daniels Midland* a *Archer Daniels Midland Ingredients* v. *Komise*, bod 106 výše, bod 105). Tento úkol zahrnuje vyšetřování a potlačování jednotlivých protiprávních jednání a povinnost provádět obecnou politiku směřující k uplatňování zásad v oblasti hospodářské soutěže stanovených ve Smlouvě a v tomto smyslu směřovat chování podniků. Z toho vyplývá, že Komise musí dbát na odrazující povahu pokut (rozsudek *Archer Daniels Midland* a *Archer Daniels Midland Ingredients* v. *Komise*, bod 106 výše, body 105 a 106). Odrazující povaha pokuty uložené z důvodu porušení pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže totiž nemůže být stanovena pouze ve

vztahu ke zvláštní situaci odsouzeného podniku (rozsudek Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, bod 106 výše, bod 110; viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma v. Komise, 41/69, Recueil, s. 661, body 170 až 174).

- 173 V projednávané věci představuje pokuta ve výši 350 000 eur uložená žalobkyni pouze 4,9 % jejího obratu. Takovou pokutu nelze považovat za nepřiměřenou ve vztahu k velikosti žalobkyně ani ve vztahu k povaze protiprávního jednání. Navíc žalobkyně neprokázala jakékoli porušení zásady rovného zacházení v tomto ohledu (viz body 149 až 165 výše).
- 174 Dále, pokud jde o tvrzení žalobkyně, podle kterého jí Komise měla uložit „symbolickou“ pokutu, je namístě poznamenat, že podle bodu 5 písm. d) pokynů, si Komise „vyhrazuje právo udělit v určitých případech ‚symbolickou‘ pokutu 1 000 [eur], která se nevypočítává podle doby trvání ani podle přitěžujících nebo polehčujících okolností“. Žalobkyně neprokázala, v čem by byla symbolická pokuta v projednávané věci odůvodněná. S ohledem na skutečnost, že se účastnila velmi závažného protiprávního jednání po dobu více než čtyř let, Soud je toho názoru, že takové odůvodnění by bylo možné přijmout jen velmi těžko. Spolupráce žalobkyně během řízení nemůže odůvodnit takovou pokutu. Jak je uvedeno v bodě 139 výše, žalobkyně již měla výhodu z použití maximálního snížení o 50 % podle bodu D odst. 1 sdělení o spolupráci. Mimoto skutečnost, že žalobkyně měla v úmyslu řídit se pravidly hospodářské soutěže před přijetím napadeného rozhodnutí, není dostatečným důvodem, aby se Komise omezila na uložení symbolické pokuty. Je třeba v tomto ohledu připomenout, jak vyplývá z judikatury, že odrazení třetích stran, a nikoli pouze odrazení dotčeného podniku, je důležitým cílem čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 (viz judikatura uvedená v bodě 172 výše).

- 175 Ohledně tvrzení žalobkyně, podle kterého Komise nedostatečně zohlednila její finanční situaci, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Komise není povinná při stanovení výše pokuty zohlednit ztrátovou finanční situaci dotyčného podniku, jelikož uznání takové povinnosti by vedlo k udělení neodůvodněné soutěžní výhody podnikům, které jsou méně přizpůsobené podmínkám trhu (viz rozsudky Soudu LR AF 1998 v. Komise, bod 87 výše, bod 308; ze dne 20. března 2002, HFB a další v. Komise, T-9/99, Recueil, s. II-1487, a FETTCSA, bod 351 a tam uvedenou judikaturu).
- 176 Tato judikatura není zpochybněna bodem 5 písm. b) pokynů, podle kterého musí být zohledněna skutečná schopnost podniku zaplatit. Tato schopnost totiž hraje roli pouze v rámci „zvláštních sociálních souvislostí“, ve kterých se podnik nachází, tvořených následky, které by mělo zaplacení pokuty, zejména na úrovni zvýšení nezaměstnanosti nebo zhoršení stavu hospodářských odvětví na předcházejících a navazujících trzích ve vztahu k dotčenému podniku (rozsudek Tokai Carbon a další v. Komise, bod 126 výše, bod 371). Ačkoli žalobkyně informovala Komisi o své finanční situaci během postupu před zahájením soudního řízení, nedovolávala se bodu 5 písm. b) pokynů a nepředložila žádný důkaz umožňující Komisi posoudit uvedené „zvláštní sociální souvislosti“.
- 177 Kromě toho skutečnost, že opatření přijaté orgánem Společenství vyvolá úpadek nebo likvidaci daného podniku, není sama o sobě zakázána právem Společenství (viz v tomto smyslu, rozsudky Soudního dvora ze dne 15. ledna 1986, Komise v. Belgie, 52/84, Recueil, s. 89, bod 14, a ze dne 2. července 2002, Komise v. Španělsko, C-499/99, Recueil, s. I-6031, bod 38). Ačkoli totiž likvidace podniku v jeho stávající právní formě může ohrozit finanční zájmy vlastníků, akcionářů nebo držitelů podílů,

neznamená to, že osobní, hmotné a nehmotné složky podniky rovněž ztratily svoji hodnotu (rozsudek Tokai Carbon a další v. Komise, bod 126 výše, bod 372).

178 Je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala příčinnou souvislost mezi napadeným rozhodnutím a uložením pokuty na jedné straně a svým úpadkem na druhé straně. Ze spisu vyplývá, že žalobkyně vyhlásila úpadek dne 2. června 2003, tedy téměř 18 měsíců po dni vydání napadeného rozhodnutí a rok po uzavření dohody s Komisí, podle které měla platit pouze 50 000 eur každých šest měsíců s účinností od 1. července 2002 (viz usnesení Waardals v. Komise, bod 20 výše). Navzdory otázkám položeným při jednání v této záležitosti Soudem, žalobkyně neposkytnula upřesnění v otázce povahy svého úpadku ani v otázce svých ostatních dluhů, které hrály v tomto úpadku roli. Z toho vyplývá, že není prokázáno, že pokuta uložená v projednávané věci měla za následek vyvolání úpadku žalobkyně.

179 Konečně žalobkyně neprokázala, že Komise se zavázala snížit pokutu s ohledem na její finanční situaci. Komise ve svém dopise ze dne 31. ledna 2001 konstatovala, že při stanovení její individuální odpovědnosti zohlední roční účetní závěrku žalobkyně z roku 2000. To není žádný závazek ve smyslu uváděném žalobkyní, ale spíše záměr Komise použít roční účetní závěrku k vymezení maximální výše 10 % stanovené čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17.

180 S ohledem na výše uvedené musí být poslední žalobní důvod žalobkyně zamítnut.

181 Z toho vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K návrhům na organizační procesní opatření a na provedení dokazování

- 182 Žalobkyně navrhuje, aby Soud na základě organizačních procesních opatření a provádění důkazů přistoupil k předvolání a vyslechnutí svědků a aby jí udělil přístup k zápisu z jednání ze dne 17. ledna 2001 vypracovanému Komisí.
- 183 Komise je proti uvedenému návrhu.
- 184 Soud je toho názoru, že vzhledem k tomu, že v projednávané věci není spor o vývoji skutkového stavu, není namístě uvedenému návrhu vyhovět.
- 185 Z toho vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 186 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

Soud (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 29. listopadu 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

P. Lindh

Obsah

Skutkový stav	II - 5067
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	II - 5074
Právní otázky	II - 5076
1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného posouzení skutkového stavu a důkazů při použití čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17	II - 5076
K první části, týkající se délky trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání a jejího odstoupení od kartelové dohody	II - 5077
Argumenty účastníků řízení	II - 5077
Závěry Soudu	II - 5080
Ke druhé části, týkající se nesprávného posouzení skutkového stavu a důkazů týkajících se žalobkyně a její úlohy v kartelové dohodě	II - 5083
K prvnímu bodu, týkajícímu se vývoje a situace žalobkyně od zahájení šetření	II - 5084
— Argumenty účastníků řízení	II - 5084
— Závěry Soudu	II - 5085
K druhému bodu, týkajícímu se vlivu žalobkyně na relevantním trhu	II - 5086
— Argumenty účastníků řízení	II - 5086
— Závěry Soudu	II - 5088
Ke třetímu bodu, týkajícímu se skutečnosti, že žalobkyně nebyla podněcovatelkou protiprávního jednání	II - 5090
— Argumenty účastníků řízení	II - 5090
— Závěry Soudu	II - 5093

Ke čtvrtému bodu, vycházejícímu z toho, že žalobkyně nebyla úplným účastníkem kartelové dohody	II - 5094
— Argumenty účastníků řízení	II - 5094
— Závěry Soudu	II - 5097
K pátému bodu, vycházejícímu ze skutečnosti, že žalobkyně okamžitě ukončila protiprávní jednání	II - 5100
— Argumenty účastníků řízení	II - 5100
— Závěry Soudu	II - 5101
2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného výpočtu výše pokuty a z porušení obecných zásad	II - 5102
K první části, týkající se závažnosti protiprávního jednání a rozdílného zacházení	II - 5103
Argumenty účastníků řízení	II - 5103
Závěry Soudu	II - 5105
Ke druhé části, týkající se délky trvání protiprávního jednání	II - 5107
Argumenty účastníků řízení	II - 5107
Závěry Soudu	II - 5107
Ke třetí části, týkající se nesprávného použití přitěžujících okolností a nezohlednění polehčujících okolností	II - 5108
Argumenty účastníků řízení	II - 5108
Závěry Soudu	II - 5110
Ke čtvrté části, týkající se nesprávného použití sdělení o spolupráci	II - 5114
Argumenty účastníků řízení	II - 5114
Závěry Soudu	II - 5115

K páté části, vycházející z porušení zásad rovného zacházení a proporcionality	II - 5117
Argumenty účastníků řízení	II - 5117
Závěry Soudu	II - 5119
K šesté části, týkající se neúčinnosti více odrazujícího účinku a neschopnosti zaplatit pokutu	II - 5126
Argumenty účastníků řízení	II - 5126
Závěry Soudu	II - 5128
K návrhům na organizační procesní opatření a na provedení dokazování	II - 5132
K nákladům řízení	II - 5132